

ATARÀXIA

maig 2007

Sumari

Editorial	2
Comiats	3
Gala batxillerat	6
Activitats	7
Articles i opinions	31
Literatura	52

Equip de redacció: alumnes de l'optativa de revista de 1r de batxillerat: Laura Sanjuan, Gerard Tresanchez, Georgina Serra, Oriol de la Sierra, Sara Camacho, Elisabet Porqueres, Bea Campos, Sandra López, Sandra Pérez, Verònica Moreno, Rosa Marín i Sergi Gilart.

Coordinació : Marina Sorribes.

Equip de maquetació: alumnes de 2n del CFGM d'Arts Gràfiques: Luana Zapiroi, Esther Telle, Ari Rafart, Sílvia Bellmunt, Jessi Bergadà, Alberto Baena, Monxe Romano, Rafa Maireles, Eli Fernández, Dani Cabré, Íngrid Ribes i Génesis Chilán.

Coordinador: David Serra.

EDITORIAL

Un curs més està a punt d'esvair-se.

Un curs més la revista *Ataràxia*, la nostra revista, està a punt d'esclatar.

Com la primavera, ens porta colors i olors diferents, amagat entre les seves paraules descobrim un alè de vida protagonitzat per tots i cada un de vosaltres, que esteu a l'Oró.

Ben segur que guardareu un bon grapat d'experiències inoblidables i somriureu al recordar les aventures d'aquella excursió, aquell company a qui li vaig explicar tants secrets, el profe que em va posar una amonestació, aquella «tia» tan bona que vaig intentar lligar-me, l'equip de mediadors que vam construir, els partidets de futbol a l'hora d'esbarjo...

Aquest curs, per a mi, també ha estat ple d'experiències irrepetibles. El fet de convertir-me en directora d'aquest centre, en l'interval fugaç de temps entre l'ahir i l'avui, ha fet que emprenguéssim un gran repte, que com tots els que et vas trobant a la vida t'exigeixen esforç, entusiasme, molta dedicació i un somriure per a cada dia. Vull aprofitar per agrair des d'aquí tot el recolzament que m'heu donat. Junts hem iniciat nous projectes, hem establert nous punts de mira, però el més important és que, dia a dia, hem estat treballant per formar persones, no només en l'àmbit acadèmic sinó també en el personal.

És una tasca no gens fàcil i sovint el fruit es veu al cap d'uns anys quan de casualitat et trobes algun antic alumne pel carrer i et crida emocionat: «senyo!!!!» o aquell altre que esverava la classe i ara el veus treballant amb una actitud de responsabilitat desconeguda. El més bo és que en tots els seus ulls, hi brilla el record d'haver estat tan a gust en aquest institut. I això és molt valuós. Gaudiu de la revista i gràcies per la vostra petjada.

Emma Carreras, directora de l'IES Joan Oró.

Col·laboradors: E. Carreras, C. Palau, M. A. Llovera, M. Torrego, F. Sacristan, M. Puig, C. Sallan, L. Pueyo, G. Esteve, I. Ruiz, I. Prados, B. Pallarés, N. Prades, N. Ter, I. Vázquez, M. J. Verdú, R. Tresanchez, M. Burguillos, J. Sacristán, D. Sacristán, A. Cabrera, A. Santos.

Disseny de portada: B. Pallarés i G. Mirmí

Aquesta revista ha estat realitzada gràcies al suport de l'AMPA del centre.

COMIATS

JUBILACIÓ DE PROFESSORS 2006

NOM

Esther Díaz
M. Àngels Llobera
Rosa Taribó
Antonio Yus

ESPECIALITAT

Religió
Llatí
Música
Física i Química

El juny del 2006, el claustre de professors del nostre Institut va disminuir en quatre professors per motius de jubilació: les senyores E. Díaz, M. Llobera, R. Taribó i el Sr. A. Yus.

Tots deixen la professió després de molts anys d'activitat docent; en concret, les Sres. Llobera i Taribó han exercit a l'Institut Joan Oró 30 i 29 anys respectivament; una etapa prou dilatada perquè la seva docència vagi relacionada amb l'esdevenir del nostre Institut.

A més de la seva dedicació reglamentària a les classes, tots quatre han participat en activitats educatives que complementen la formació humana dels alumnes. La Sra. Díaz organitzava la campanya de «Mans Unides», col·laborant en la generosa tasca d'ajuda als desfavorits. Les Sres. Llobera i Taribó han acompanyat molts alumnes en diversos viatges. La Sra. Taribó i qui escriu van compartir les jornades d'intercanvi dels alumnes que estudiaven alemany, amb el Gymnasium de Berlín. Per a tots els participants va resultar una experiència enriquidora. A més les dues professores han cantat durant moltes temporades a la Coral de Professors; amb ella han intervingut en nombrosos concerts i actes variats, així com en trobades amb Corals de diferents ciutats.

El Sr. Yus ha demostrat el seu domini de la Ciència i les tècniques científiques al laboratori, especialment en les jornades de portes obertes del nostre Centre: pares i alumnes resten bocabadats quan fa transformar matèria, canviar de color un líquid, o saltar una guspira en el moment més inesperat; diverses formes per motivar l'alumne a perdre la por a les disciplines científiques. A banda de la seva professionalitat, tots quatre s'han caracteritzat per un tracte agradable i de gran qualitat humana.

La coral en plena actuació.

En el dinar de fi de curs es fa l'homenatge als professors, amb l'assistència de l'Inspector i la majoria de companys de Claustre i treballadors del Centre. Es va iniciar amb l'actuació de la Coral que va posar la nota alegre i emotiva amb les melodies que tantes vagades han interpretat. A les postres els professors reben els obsequis dels companys, i les senyores, a més, un ram de flors. Els homenatjats agraeixen explícitament la participació i l'afecte dels assistents i dels que no hi han pogut ser. A continuació d'aquest escrit incloem la sentida intervenció de la Sra. Llovera.

Desitgem a les Sres. Díaz, Llovera, Taribó i al Sr. Yus, que puguin gaudir satisfactòriament de la nova etapa que inicien, i que per molts anys ens puguin acompanyar en esdeveniments del nostre Institut.

MOLTES FELICITATS!

C. Palau

R. Taribó i M. A. Llovera amb companys de l'institut.

El Sr. Yus i esposa.

La nostra professió comporta vocació, esforç, dedicació.

- No sempre s'ensenyà tot el que un sap,
- No sempre s'ensenyà tot el que un vol,
- S'ensenyà el que un és.

Desitjo que l'empremta del meu pas per l'IES JOAN ORÓ sigui positiva, de la mateixa manera que ho és per a mi.

Gràcies a tots i una forta abraçada,

M. Àngels

Text de M. ANGELS LLOVERA llegit el dia de la seva jubilació, el 30 de juny de 2006

Ens hem reunit aquí per celebrar el final de curs. Per a la majoria, l'estiu serà un punt i seguit, un temps de lleure, en què tots, més o menys, pensem fer realitat els nostres somnis tan ben programats al llarg de tot un any.

Per a Rosa Taribó, Esther Díaz, Antonio Yus, i per a mi mateixa, l'estiu serà l'inici d'una nova etapa en la nostra vida, «la Jubilació». Etimològicament «jubilació» ve de IUBILO-IUBILARE, que significa «alegrar-se»; IUBILATIO, «goig», «alegria»; en sentit lògic tothom sabem el seu significat. Però em pregunto, està ben utilitzada aquesta paraula per donar ple sentit a l'última etapa de la vida?

La resposta la té cadascú. Sens dubte, m'aglutina, m'evoca moltes sensacions, la majoria d'alegria i de bons records del temps viscut entre vós. Estic contenta i satisfeta de la meua vida professional, gràcies en bona part, als amics i companys que m'han ajudat compartint moments de tota mena; però no faria justícia si deixés de banda l'ésser més important per a un professor: «l'alumne». No puc entrar dins les seves ments; suposo que per a uns he estat, si més no, una «profe» pesada, i per a altres, en un principi, una «profe» amiga, i, ja fa uns anys, una «mare» entre cometes. Però el cor se m'obre i em sento compensada de tot el treball i maldecaps, quan, en molts llocs, i en diferents moments, trobo exalumnes, d'edats distanciades, que em saluden, i per uns instants rememoren amb satisfacció i alegria, experiències i records viscuts.

E. Díaz amb el director J. M. Rodríguez.

Jubilacions 2007

A les Sres. C. Palau i M. Puertas els ha arribat l'hora de la jubilació, del merescut descans després d'una dilatada vida laboral. Volem acomiadar-nos d'elles amb unes preguntes.

Entrevista a Carme Palau

- Després de la seva llarga carrera en el món de l'ensenyament, li sap greu deixar-ho?

No, gens. La vida té les seves etapes: la joventut per formar-se; la maduresa per desenvolupar la professió, la vida personal; al seu temps arriba el moment de retirar-se; és el punt en què em trobo; el pas del temps és inexorable i s'ha d'acceptar. Els docents de la nostra generació hem treballat molt i hem viscut la professió en plenitud.

- Sempre s'ha dedicat a aquesta tasca o ha tingut d'altres ocupacions laborals?

Porto trenta nou anys treballant al món de l'educació. Vaig començar sent mestra i vaig exercir en escoles mixtes; eren als pobles petits i tots els alumnes anaven a la mateixa classe: de preescolar i primària; després, en escoles graduades, com les actuals. Al 1982 vaig ingressar a secundària, a batxillerat; el canvi professional va ser gran; en aquells anys molts estudiants d'institut tenien un bon nivell acadèmic i ganes d'aprendre, fet que produïa una satisfacció personal i professional.

Entrevista a Merche Puertas:

- Quants anys ha treballat en aquest centre?

Des que es va inaugurar al 1971.

- Ha estat en altres instituts?

Sí. A l'Escola del Treball i a la Caparrella, on compartia els horaris.

- Ha notat canvis significatius en l'ensenyament durant tots aquests anys?

Molts. Els alumnes abans respectaven tant els companys com els professors i eren més educats, tot el contrari que ara. Un canvi radical.

- Recorda alguna anècdota especial de la seva estada al IES Joan Oró?

Sí, quan vaig començar a donar classes en aquest institut hi havia una porta per als alumnes i una altra per als professors, i jo entrava per la dels professors i el Sr. Guijarro, que era un dels conserges del centre

- Què destacaria de la seva estada a l'IES Joan Oró?

He exercit 16 anys al nostre institut; quan hi vaig arribar hi estudiaven entre 900 i 1000 alumnes de batx. i COU, teníem moltes classes amb 35-40 alumnes cada una; va ser una etapa d'esplendor, amb molts alumnes intel·ligents i treballadors. S'organitzaven activitats educatives complementàries: intercanvis estrangers, viatges lúdico-cultural i temàtics, representacions teatrals... Quan es va iniciar l'aplicació del nou sistema LOGSE, el que ara cursem, vam viure uns cursos difícils; després s'ha anat normalitzant.

Entre els companys del claustre i personal del centre destacaria, en general, la bona relació personal i el respecte; a més de companys, alguns hem esdevingut amics, fet que enriqueix humanament.

- A què es dedicarà a partir d'ara, ja que tindrà més temps lliure?

Primer de tot, a refer-me, físicament i psíquicament. Durant un temps necessito no fer res. Si tinc salut procuraré col·laborar en alguna tasca social, dedicaré més temps a cultivar i a gaudir de la família i les amistats és molt important! Practicar les aficions: viatjar, lectura, música... més sovint que ara. I, en fi, viure més assossegadament. Serà possible en un món amb tants estímuls i neguits com l'actual?... ho intentarem...

Mª Rosa Marín

i una persona molt complidora i servicial, sempre em deia: per l'altra porta!! Un dia va veure que estava parlant amb els altres professors i es va adonar que jo també era una professora.

- A partir d'ara, que tindrà més temps lliure, a què es dedicarà?

Encara no ho he pensat. Vull fer tot el que no he pogut fer, com cuidar-me de la meua família i dedicar-me als meus hobbies.

Moltes gràcies i li desitgem una jubilació ben «jubilosa»

Elisabeth Porqueres
Sara Camacho

GALA DE 2n DE BATXILLERAT 2006

Com cada any, a finals del mes de maig, els alumnes que acaben el batxillerat tenen un punt de trobada ineludible al saló d'actes de l'institut. Tots els nois i noies de segon curs, vestits per a l'ocasió, acompanyats de la seva família i amics, participen d'un acte protocol·lari però no per això menys emotiu.

La gala del 2006 va ser presidida per la junta directiva del centre i pel professor d'Història Medieval de la Universitat de Lleida i actual director de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, el senyor Joan Busqueta. El qual va impartir una conferència sobre la història i orígens de la universitat lleidatana. Una història plena d'anècdotes molt interessants i curioses sobre la ubicació dels estudis universitaris, el seu desenvolupament i les característiques dels antics estudiants.

A continuació la representant del alumnes, Marina Mayer, va llegir unes paraules de comiat i agraïment a tota la comunitat educativa.

Acte seguit, la direcció del centre va procedir al lliurament dels diplomes acreditatius i de les matrícules d'honor.

Després de les fotos de rigor, felicitacions i abraçades, tots els presents degustaren un aperitiu en honor dels protagonistes d'aquest moment. Tant professors com familiars animaren els estudiants a continuar endavant en la nova etapa que els espera, ja sigui el món laboral o els estudis superiors.

Durant els anys passats a l'institut han viscut un munt d'experiències i han rebut la formació necessària per poder continuar el seu camí amb garanties d'èxit.

A tots ells els desitgem molta sort.

Un grupet d'alumnes mostrant el «flamant» certificat.

El sopar també va ser de gala.

ACTIVITATS

EL CORONEL MACIÀ

El passat mes de març els alumnes de batxillerat de l'institut vam assistir a la preestrena de la pel·lícula dirigida per Josep Maria Forn, i interpretada per Abel Folk, Marta Marco, Molly Malcom i Fèlix Pons entre altres. La música ha anat a càrrec d'Albert Guinovart i ha estat produïda per Diafragma PC, Films de L' Orient i Televisió de Catalunya (TV3).

El coronel Macià retrata la trajectòria personal d'un militar monàrquic que acabarà sent republicà i independentista. Som a l'Espanya de principis del segle XX, una

època de grans revoltes socials, de la pèrdua de les últimes colònies espanyoles, de la dictadura de Primo de Rivera i de la caiguda de la monarquia.

Comença la història amb l'assalt de 200 militars amb destrals a la impremta del setmanari *Cu-Cut* i a la redacció del diari *La Veu de Catalunya*. Els militars de tot Espanya se solidaritzen amb els oficials assaltants, excepte el Tinent Coronel en cap de la Comandància d' Enginyers de Lleida, Francesc Macià i Llussà.

A partir d'aquí veurem la presa de posició, l'evolució que va seguint el protagonista influït pels

esdeveniments polítics i socials que tenen lloc, i que acabarà convertint-se en el president de la Generalitat de Catalunya l'any 1931.

La pel·lícula ens permet de veure l'ambient social d'aquella època i sobretot l'important paper que va desenvolupar Francesc Macià en un moment crucial de la història de Catalunya que tot i ser proper en el temps no és gaire conegut per nosaltres, els estudiants de Secundària. També ens ha permès comprovar com moltes de les actituds polítiques que s'hi reflecteixen encara són vives en l'actualitat.

Elisabeth Porqueres

ÀNGEL ROS VISITA EL NOSTRE INSTITUT

El passat dia 3 de novembre l'alcalde de la ciutat de Lleida Àngel Ros va visitar el nostre institut. Durant la seva estada a l'institut, oferí als alumnes de batxillerat i cicles formatius una xerrada sobre les diferents accions que s'estan duent a terme en l'actual legislatura.

L'eix de la seva exposició es basà en projectes i fites aconseguïdes en tots al àmbits relacionats amb l'educació des de les escoles bressol fins a estudis superiors universitaris. En ells destaquen la gran aposta respecte les aules municipals com a complement de l'educació acadèmica, la programació cultural de l'auditori o del teatre de l'Escorxador o el nou projecte de construcció d'un parc científic a Gardeny. Les seves explicacions també abordaren temes no tan relacionats amb l'educació com, per exemple, explicar quins són els diferents eixos pels quals la ciutat està creixent en aquests moments. Remarcà les diferents ampliacions de la ciutat en barris com Cap-pont o Par-

dinyes. També parlà per sobre del nou Estatut i com aquest podia afectar les instal·lacions o equipaments i els mètodes d'aprenentatge del nostre institut. En definitiva ens posà al dia de les accions més rellevants de l'actual ajuntament i ens informà de com aquestes ens podien afectar.

Més tard, i ja cap al final del acte, va oferir un torn obert de paraules perquè els alumnes poguessin preguntar allò que més els inquietava. Van ser moltes les preguntes, algunes més compromeses i d'altres més innocents, que se li formularen a l'alcalde. Entre els temes que van sorgir destacaven el moviment okupa, la higiene de la ciutat, la nova planificació i millora del transport públic a Lleida i rodalies, la situació de la bicicleta a Lleida o quines millores aportaria el nou estatut als estudiants.

Va ésser una xerrada entretinguda on tots, si més no, vàrem aprendre alguna cosa més d'aquesta ciutat que ens ha vist créixer des que érem petits.

Gerard Tresanchez

Caixaescena és un projecte experimental que la Fundació «la Caixa», en col·laboració amb el Departament d'Educació porta a terme durant el curs 2006-07 a sis Comunitats Autònomes: Catalunya, Balears, València, Madrid, Galícia i Andalusia, oferint-se a 20 Centres de Secundària de cadascuna de les comunitats.

A la ciutat de Lleida l'IES Joan Oró és el centre pioner a participar en aquesta activitat que pretén potenciar la pràctica del teatre com a eina educativa (educació en valors, educació artística, literària, lingüística, convivencial i de sensibilització de públics de futur).

El text proposat és *Romeo i Julieta* de William Shakespeare. Els alumnes de tercer d'ESO dediquen dues hores a la setmana a preparar la representació d'aquesta famosa tragèdia que ha hagut de ser adaptada per al públic juvenil, donada la seva dificultat. Hi actuen 26 alumnes de tercer que han hagut de posar-se en la pell d'uns personatges clàssics i per això mateix universals. Els papers dels dos amants protagonistes estan representats per Judith Sacristan i Víctor Alloza.

La direcció de l'obra és a càrrec de la seva professora de català, Marina Sorribes que compta amb l'assessorament tècnic d'una professora de l'Institut del Teatre de Barcelona, Txell Roda, que visita periòdicament el centre per fer un seguiment dels assajos i donar suport i valuoses orientacions escèniques.

També disposem de material escenogràfic aportat per la Fundació «la Caixa» que es pot utilitzar com a decorats i vestuari.

La representació de l'obra es farà a final de curs, al mes de juny. Els joves actors i actrius que participen en aquest taller treballen amb il·lusió perquè el projecte sigui un èxit. Per a la majoria d'ells aquesta és la seva primera actuació i suposa tot un repte.

Endavant i... molta merda!

M.S.

SORTIDA DE BATXILLERAT

El dijous 8 de febrer els alumnes de primer de batxillerat van anar a visitar el centre d'art la Panera i la Seu Vella. Aquesta sortida va ser organitzada pels seminaris de Filosofia i Història.

El centre d'art la Panera pretén produir i difondre les arts visuals com un reflex de les diferents manifestacions artístiques de la nostra societat. Alicia Frami, Cabello/Carceller i Antoni Abad mostren la seva obra al costat de diferents

exposicions del moment.

Amb la presentació de la Bienal d'Art Leandre Cristòfol que s'organitza des del 1997, s'ha pogut anar reunint una important col·lecció d'art contemporani espanyol, a partir de la qual han sortit diferents presentacions, tant al centre com en d'altres institucions artístiques.

Aproximadament vàrem estar dues hores dins, acompanyats per una noia que breument ens anava fent una síntesi de cada exposició.

Després per aprofitar una mica

més el matí vam pujar a l'antiga catedral de Lleida, dedicada a Santa Maria, un dels monuments més emblemàtics de les terres de ponent, la Seu Vella. Vam fer una visita guiada per l'església on ens van explicar la història dels aspectes més importants de la seva arquitectura i estil.

El matí va ser molt breu i interessant finalment vam baixar tots cap a l'institut.

Sandra Pérez

Imatges dels assajos

Sur le bateau.

VIVE LA FRANCE!

El dia dos de novembre a les sis del matí vam començar el viatge amb destinació «La France». Vam sortir de Lleida i com el viatge que ens esperava era molt llarg vam parar a fer un mos a Bossòst, encara érem a Catalunya. Al migdia arribàvem a la Vila de Foix on vam intentar «nous débrouiller» per poder menjar i beure alguna cosa. Un cop vam superar la primera prova lingüística, vam visitar el casc antic i assistírem a la nostra primera visita guiada del castell dels Comtes de Foix i en llengua francesa, oh là, là. Vam tornar a l'autocar per dirigir-nos a Carcassonne. Quan arribàvem a l'hotel, ja era fosc i ens esperava una super grata sorpresa! La Cité Médiévale estava

tota il·luminada i... preciosa. Un cop allotjats, vam donar un tomb per la Cité i vam anar a sopar al «Casino». El dia següent vam passejar amb barca pel Canal du Midi i val a dir que, malgrat el fred, ens va fer un dia preciós. Després vam poder visitar Le Chateau vicomtal de Carcassonne. Una vegada visitat, vam anar a buscar l'autobús que ens retornaria a Lleida. Així vam concloure aquest meravellós viatge ple de noves experiències i on vam poder experimentar amb els nostres coneixements en francès.

On attend avec impatience une autre expérience comme celle-ci. Merci, la France d'avoir des endroits si beaux!

Les Enfants Voyageurs.

URFAUST:

4t ESO i 1r BATX vam anar a veure, el passat mes d'abril, una obra de teatre, *Urfaust*, de la Companyia juvenil Inestable 21, interpretada per uns actors i actrius d'entre 16 i 18 anys entre els quals es troba un estudiant d'aquest institut, Gerard Tresanchez. Aquesta obra resulta interessant i entretinguda, a més ha rebut diversos premis a nivell estatal. És una tragèdia a l'estil grec. Això suposa una simplicitat en l'escenografia, composta per 5 columnes, i esquematisme en el vestuari. Tan sols porten una malla i una peça de roba per diferenciar cada personatge. El protagonista, Faust, és un home versat en l'estudi, amb ànsies de posseir el

coneixement absolut. Per tal d'aconseguir-lo, Faust, fa un pacte amb Belcebú, príncep de les tenebres. Ven la seva ànima a canvi del poder absolut. Al mateix temps, Wagner, el seu criat, també realitzarà un pacte amb dos diables. A partir d'aquest punt cada personatge haurà de prendre decisions amb el seu nou poder que els portarà a diferents destins. Aquesta obra és una adaptació del *Faust* de Goethe. Conté un gran contingut existencial filosòfic. Fa una crítica social, critica l'església, les persones que es fan les malaltes per aconseguir diners a costa dels altres i d'altres sectors socials.

Sara Camacho

BARCELONA, CULTURA I TEATRE

El dia 25 de gener els alumnes de Batxillerat vam anar d'excursió a Barcelona, organitzada pel Seminari de català.

Al matí, després d'esmorzar, vam anar a visitar el museu d'Història de Catalunya, on vam poder veure diferents moments de la nostra història. Quan vam acabar, les professores ens van deixar temps lliure per anar a dinar i voltar una mica per les Rambles... A les Rambles com sempre hi havia unes persones fent d'estàtues molt ben maquillats ja que semblaven reals i impactaven.

A la tarda assistírem a la representació de l'obra de teatre: *El mètode Grönholm*, de Jordi Galceran, sota la direcció de Sergi Belbel, al teatre Poliorama. L'obra era protagonitzada pels actors: Lluís Soler, Jordi Boixaderas, Jordi Díaz i Roser Batalla.

La trama es basa en la crueltat que es manifesta en les relacions laborals. Els quatre últims candidats a obtenir un càrrec executiu en una important multinacional són reunits per ser sotmesos a les proves finals del procés de selecció. Els personatges juguen entre ells i l'espectador és convidat a participar en aquest joc, a intentar descobrir la veritable personalitat dels aspirants, a descobrir on és la veritat i on és la mentida.

L'obra va estar molt bé, encara que se'ns va fer una mica difícil d'entendre, sobretot el final, però en general ens va agradar molt.

Sara Camacho
Elisabet Porqueres

CICLE D'ANIMACIÓ D'ACTIVITATS FISICOESPORTIVES:

SORTIDES MOLT «PRÀCTIQUES»

Els alumnes del CFGS d'Animació d'Activitats Físico Esportives, al llarg del curs, han participat en diferents sortides per a posar en pràctica habilitats i coneixements adquirits

En aquestes sortides han realitzat tasques d'organització i animació d'activitats esportives organitzades per als alumnes de diferents centres d'ESO del Baix Camp.

En el primer trimestre els alumnes van anar a Prades, i les activitats en què van col·laborar van ser:

- Cursa amb Road Book (cursa per un itinerari a descobrir, seguint les indicacions d'un llibre de ruta).
- Cursa d'orientació (cursa en què cal passar per diferents punts de control seguint les indicacions del mapa i amb l'ajuda de la brúixola).
- Futbol flag (adaptació escolar del futbol Americà).

En el segon trimestre va ser una sortida a unes instal·lacions esportives de Reus, on les activitats previstes per als alumnes de l'ESO eren diferents jocs alternatius: flooball, shutteball, pales...

En aquesta sortida els alumnes del cicle explicaven les normes dels jocs, proposaven activitats d'escalfament i progressió, i controlaven la rotació dels diferents grups d'alumnes.

I en el tercer trimestre la sortida ha estat a Cambrils, i l'activitat: un torneig de vòlei platja.

Totes aquestes activitats formen part del "Programa de Dinamització de Centres de Secundària", que organitza el Consell Esportiu del Baix Camp, i del conveni de col·laboració entre aquest i el departament dels cicles formatius d'Activitat Física del nostre centre.

VIATGE A MALLORCA

Feia temps que planejàvem un viatge de fi de curs, ja que era l'últim any d'ESO i a tots ens feia molta il·lusió fer un viatge tots junts.

Després de pensar-ho vam decidir anar a Mallorca, on hi vam estar del 19 al 23 de març.

Un cop allà, el primer dia, vam repartir les habitacions de l'hotel, vam desfer les maletes i passejàrem pels voltants de Palma. A tots ens va agradar molt el paisatge d'allà. També fèiem cops d'ull a botigues i centres comercials, encara que en aquell moment no vam comprar res. Finalment, vam tornar a l'hotel, on sopàrem i ballàrem a la minidiscoteca de l'hotel.

El segon dia, ens vam llevar molt aviat, a quarts de vuit, ja que havíem d'anar molt lluny.

Després d'esmorzar, vam fer un petit preàmbul del dia, anant a una joieria on es feien autèntiques obres d'art.

Tot seguit, vam fer la sortida important: Una visita a «Les Coves del Drac», on vam fer coses molt interessants.

Al·l'equador de l'excursió, el dimecres, vam fer una excursió a les ciutats de Valldemossa, Deià i Sóller. En aquestes ciutats vam passar el dia.

A Valldemossa, vam visitar La Cartoixa que semblava un palau per la seva immensitat.

A Deià, vam fer un «tour» pel poble i els seus carrers.

Finalment, a Sóller, vam veure la Parròquia de Sant Bartomeu i el port marítim, on vam dinar.

El penúltim dia, vam recórrer la ciutat de Palma, la capital de l'arxipèlag, una població molt gran i moderna.

Allà vam veure el Castell de Bellver i la Catedral de la ciutat, molt bonics els dos llocs.

A la nit, aprofitant que era l'última nit que érem allí, vam fer un passeig per la platja.

Llavors, a les habitacions vam fer molta gresca i no vam dormir fins molt tard.

Divendres, vam fer les compres típiques i també regals per a les nostres famílies. Un regal important va ser l'ensaïmada, molt bona a Balears.

Havent dinat, ens vam acomiadar de «ses Illes» i vam tornar a Lleida.

Núria Prades

Núria Ter

La impressionant catedral de Palma.

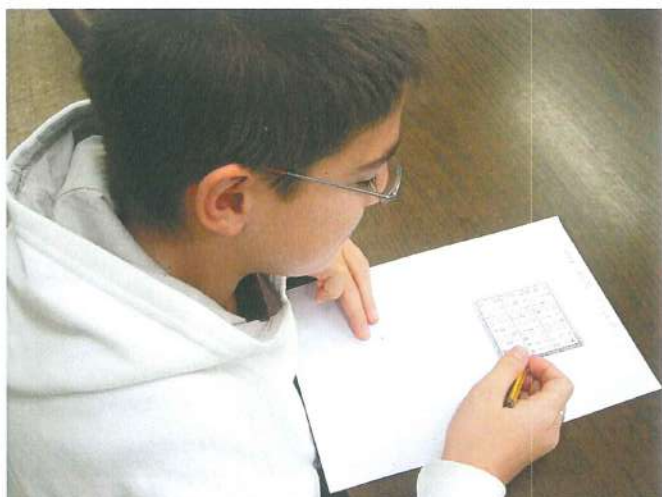
Al costat del piano de Chopin, a la Cartoixa de Valldemossa

21 DESEMBRE 2006 FESTIVAL DE NADAL

El dia 21 de desembre del 2006 vam acomiadar el primer trimestre amb les activitats típiques de Nadal. A les dues primeres hores hi va haver futbol, cicles contra batxillerat, concurs de sudokus, pel·lícules en castellà, català i anglès i concurs de Pica lletres. Tot seguit es va celebrar el festival de Nadal que va tenir lloc a la sala d'actes. Podien participar-hi tots els cursos, fins i tot els professors, que ens van sorprendre amb unes nades. Les noies d'ESO van ballar reggaeton, van fer petites representacions de teatre, també hi va haver monòlegs... Els de batxillerat van col·laborar amb actuacions musicals. Com sempre els germans Otal, la Nerea i l'Oriol, van fer una magnífica coreografia Funky. Totes les actuacions van ser presentades pels alumnes de segon de batxillerat: Karen Cucó, Imma Ruíz i Oscar Marin. L'acte va finalitzar amb una exposició de fotos antigues i actuals del professorat i personal d'administració del centre.

Sara Camacho
Elisabeth Porqueres

Màxima concentració en el sudoku.

Alumnes de 2n de batxillerat a punt d'entrenar per al partit.

El concurs de Pica lletres

Els presentadors del festival.

Pastors i dimonis preparats per cantar nades

El Reggaeton

Les presentadores «camuflades»

«Peti qui peti»

El «safareig» de 3r d'ESO.

«Alma de Blues»

Les noies de primer cicle d'ESO amb molt ritme.

Funky amb els germans Otal

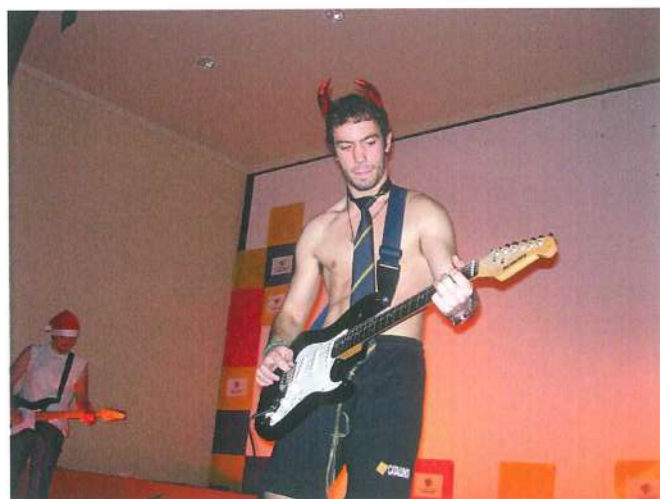
Els guanyadors del concurs de sudokus

Les guanyadores del «Pica lletres»

Un Romeo i una Julieta molt especials

Rock a primer de batxillerat.

MISTERIO BUFO

El passat mes de novembre, l'institut va acollir la representació d'un fragment de Misterio bufo, l'obra més representativa del gran dramaturg italià Dario Fo. El públic, estava format per tots els alumnes de batxillerat del Joan Oro, i els estudiants de primer de batxillerat de l'I.E.S. Gili Gaya.

L'obra, que durà aproximadament uns 75 minuts, era un monòleg dramàtic en el qual, l'actor, ha de fer un gran esforç de caracterit-

zació en representar, ell sol, tots els rols que surten. En el fragment que vàrem poder veure, format per quatre de les 9 històries de Misterio Bufo, l'actor era capaç d'arribar a representar més de 6 personatges en una mateixa escena i d'arribar a mantenir diàlegs entre ells. Per tant, cadascun d'aquest personatges havia d'estar totalment definit pel que fa la veu i el cos i ser perfectament diferenciable de la resta. Això, com és fàcil d'imaginar, és un gran esforç per a l'actor que ha de portar un gran preparació i una

interiorització de cadascun d'ells molt gran.

Aquest tipus de representacions són característiques per presentar l'actor i les seves qualitats com a una única eina per actuar. Així, no hi ha cap element d'il·luminació ni de música ni tampoc cap tipus d'objecte d'escenografia. L'actor està despullat amb el seu cos i la seva veu com a únic mitjà per enfrontar-se al públic.

Gerard Tresanchez

PRIMERA TROBADA DE SECUNDÀRIA DE FUTBOL-SALA.

El dijous dia 3 de maig, i després de diversos ajornaments, les diferents AEE dels IES Lladanosa, Torrevicens, Guindàvols i Joan Oró, hem pogut gaudir d'un dia de futbol-sala.

Amb una participació de només quatre IES, aquesta competició ha iniciat el camí, no sense dificultats, per a què en anys següents es pugui continuar l'experiència. Introdui-

rem les modificacions adients per tal que l'èxit sigui encara més notori que en el del seu naixement. Intentarem incrementar el nombre de centres convidats fent que les competicions i partits entre els alumnes dels diferents cursos i centres, siguin més competitius i anivellats.

Vam començar a primera hora del matí les fases de classificació als pavellons del Joan Oró i de Pardinyes. Al pavelló del nostre centre, participaren vuit equips, quatre de l'IES Guindàvols i quatre del Joan Oró. La igualtat era evident entre els equips de tots dos centres i la classificació per a la fase final va estar repartida, dos equips del Joan Oró (l'equip de quart i el de segon d'ESO) i dos equips del Guindàvols.

A la fase final, celebrada a la tarda al pavelló de Pardinyes, ens vam enfrontar amb els equips del Lladanosa i del Torrevicens. Dels

vuit equips finalistes van quedar tercers (l'equip de quart) i quarts (l'equip de segon).

Uns resultats que ens omplen d'orgull, però, el que més ens ha satisfet, als que hi estàvem, va ser el bon comportament i les bones maneres que els nostres alumnes van demostrar dins i fora de la pista.

El trofeu guanyat així ho ratifica. Un trofeu per la classificació obtinguda però que representa, tanmateix, el caràcter competitiu i bones maneres de tots els alumnes de l'Oró.

Moltes gràcies a tots pel vostre esforç i el vostre excel·lent comportament, en nom propi i en el de la professora Pilar García, que amb la seva estimada ajuda, hem pogut realitzar la trobada.

...Oró, Oró, Oró!

El Coordinador de l'AEE IES Joan Oró: Félix J. Sacristán

A L'EMPORDÀ EL 26, 27 I 28 DE MARÇ.

La sortida cap a l'Empordà va ser llarga i alhora divertida. A l'arribar al parc dels Aiguamolls de l'Empordà els monitors ens estaven esperant. Ens van ensenyar la fauna i la flora que hi havia al parc.

A la tarda vàrem anar a fer piragüisme i a fer volar els estels a la platja. A la nit, pel poble vàrem fer orientació nocturna amb un mapa per trobar els diferents punts que ens havien assignat.

Al dia següent, de bon matí vàrem anar a visitar les ruïnes d'Empúries on ens van explicar qui ho havia

habitat temps enrere. Després de dinar vàrem tornar a la platja i ens van explicar la teoria dels estels, del vent i del piragüisme. Abans d'anar a sopar, asseguts a la platja en cercle vàrem cantar havaneres mentre bevíem rom cremat (sucs diversos).

A la nit vàrem fer una festa de comiat a l'hostal i ens ho passàrem molt bé i sobretot amb els ballarins professionals Félix i Gemma Mirmi. Més tard, abans d'anar a dormir vàrem anar a donar un passeig per la platja.

L'últim dia vam visitar el museu Dalí i ens va agradar molt perquè eren obres d'art de Dalí molt famoses. Va ser una experiència molt interessant i molt entretinguda per a tots nosaltres.

Anna Cabrera i Andrea Santos. 2n d'ESO A

Una mica d'exercici.

I una mica de gresca.

Al museu Dalí de Figueres.

Contemplant els vitralls.

A les portes del museu.

Foto de grup a l'Empordà.

VI PREMI JOAN ORÓ

Per sisena vegada el nostre institut va convocar el Premi Joan Oró, premi que ha esdevingut una referència i un estímul per als alumnes que estan en l'últim curs de primària de la nostra ciutat. Prova d'això, ens alegra de dir que la participació a aquest certamen augmenta d'any en any i que en aquesta sisena edició hi va haver un elevat nombre de nois i noies que, engrescats pels seus mestres, van concórrer al premi.

En una primera jornada, celebrada el 6 de febrer, es va realitzar les proves més pròpiament escolars —de l'àmbit de llengües, matemàtiques i ciències experimentals— i la segona jornada, que consisteix en la demostració d'una habilitat personal, va haver de fer-se en dues sessions (13 i 20 de febrer) per l'elevat nombre de participació a què ens hem referit.

El lliurament de la VI edició del Premi Joan Oró va ser el 24 de febrer, coincidint amb la Jornada de Portes Obertes del nostre institut. Aquell dia la sala d'actes del nostre centre estava plena de famílies, professors i nois i noies amb ganes de conèixer el nom dels guanyadors d'aquells premis on tan bé s'ho havien passat.

Per fi, després d'una petita mostra variada de les habilitats musicals i oratòries de tres dels concursants més destacats, es va procedir a fer públics els noms dels guanyadors. El primer premi va ser per a Maria Galindo Alins de l'escola Espiga. El segon premi per a Cristina Manzano Balcells del CEIP Pràctiques II. I el tercer premi per a Pau Arnó Prats de l'escola Espiga.

També hi va haver tres mencions especials per a Marc Borràs Camarasa, Eric Kiskeri Salvadó i Miquel Sàez Montagut, i diplomes i un petit obsequi per a tota la resta.

Els guardons van ser lliurats per l'inspector del centre Jaume Segués, la nostra directora Emma Carreras i la Sra. Colell tesorera de l'AMPA, associació que, amb el seu ajut econòmic, fa possible la realització d'aquest concurs del coneixement.

Tot seguit ho vam anar a celebrar tots plegats a la cafeteria del nostre institut. Va ser una gran festa alegre i divertida, i aquesta és la nostra pretensió: ser un punt de trobada que fomenti relacions i amistats entre els estudiants amb inquietuds de les nostres terres.

Maria Puig

Els moments musicals hi van ser molt presents.

Una part més experimental amb el Sr. Huguet.

Els nois es atenen les explicacions.

Els participants amb els seus diplomes.

Els guanyadors del premi Joan Oró.

Un grupet de flautes.

La taula composta pels organitzadors del concurs, la directora, l'inspector i una representació de l'AMPA.

SAVE THE CHILDREN

Save the children és una ONG que lluita per defensar els drets dels infants, aquesta gran ONG té institucions en 28 països, i dintre d'aquestes unes altres de més petites, intentant sempre mantenir la comunicació entre les diferents institucions.

A Lleida també hi ha una institució. Som un grup juvenil que està format per persones del Joan Oró i les Dominiques, amb dos facilitadors.

Des de fa un any els grups locals juvenils d'Espanya es reuneixen un cop a l'any en una trobada, que acostuma a durar com a màxim tres dies, on s'avalua i valora el treball que ha fet cada grup i els objectius que té de cara al futur.

Aquest any el grup *Save the children juventud Lleida* ha organitzat la trobada.

El primer pas que vam realitzar va ser rumiar el prototip de la trobada i a partir d'aquí repartir els diferents càrrecs (buscar l'alberg on s'allotjarien, veure si el menjar estava inclòs, buscar patrocinadors, orga-

nitzar el transport, etc).

Tot això seguint les instruccions de l'última trobada, i de les persones que la van realitzar.

Buscar, organitzar, realitzar les diferents tasques... tot va comportar molt esforç, ja que el nostre grup era el primer cop que realitzava un projecte tan gran. A poc a poc la feina va ser menor i tot començava a estar organitzat.

El campament seria del trenta de març al dos d'abril, a Cal Petit (un dels millors albergs de Lleida) i a la trobada es valoraria i s'autoavaluaria el que s'ha fet aquest any i els projectes de futur, a més també es parlaria de diferents temes i hi hauria diverses activitats.

Al final la trobada es va realitzar amb èxit i gairebé sense cap error.

Va ser un gran esdeveniment on tothom va estar orgullós de la seva feina, sobretot pel fet de tractar-se de temes solidaris envers els nens més necessitats.

Isabel Vázquez 4t ESO

Diada Mundial Pels Drets Dels Infants, Dia 20-n

Dia 17 de novembre, anticipant-nos a la celebració del Dia Mundial pel Drets dels Infants, vam organitzar la 3a Cursa de la Solidaritat pel nens i nenes d'Etiòpia.

De les 11:00 h. a les 13:30 h. del divendres, vam participar l'IES Joan Oró, amb uns 50 alumnes de 2n i 3r d'ESO, Màrius Torres, amb 30 alumnes de 1r i 2n, Gili i Gaya, portaren 180 alumnes de 1r i 2n d'ESO i Maristes, amb 130 nois i noies de 1r i 2n d'ESO.

El més remarcable, d'aquesta edició de la «Cursa Solidària» va ser la participació de dos centres més que l'any passat, Màrius i Maristes.

Ens vam presentar al marge esquerre del riu per tal de participar en una cursa de relleus d'anada i tornada (d'uns 100 m.)

Plus-Pujol, van oferir-nos pomes per a tothom. La Regidoria d'Infància i el Club Banyetes ens van donar el seu suport deixant-nos l'equip d'amplificació

de veu i ajuda en l'organització.

La Secretària General a Catalunya de *Save the Children*, Sra. Àngels López, va ser present convidada pel grup Juvenil *Savelleida* i el nostre institut, l'IES Joan Oró.

Va ser tot un èxit de participació, tots vam gaudir del matí de festa i d'activitat esportiva, però sobretot, vam demostrar que gaudint nosaltres, també podem fer feliços a molts nois i noies de països de tan lluny com Etiòpia i de tan a prop als nostres sentiments de solidaritat.

Gràcies a tots per la vostra participació i les ganes que hi va posar en aquesta iniciativa. Comptem amb tots vosaltres per a l'any vinent, ja que encara queda molt per fer.

Dèlia Sacristán de 2n d'ESO A

Preparant-se per la cursa.

Esport i alegria.

Satisfacció per una bona causa.

Els corredors amb el nostre antic director Josep Felis.

L'esforç va valer la pena.

Un grup de grafitaires davant la seva obra.

Un Matí Molt Artístic!

El grup de joves *Savalleida* de *Save the Children Joventut*, va organitzar un concurs de grafitis pels instituts de Lleida el passat 31 de gener al barri de Pardinyes.

L'objectiu general de l'activitat és buscar llibertat d'expressió i creativitat juvenil de la manera que actualment més ens agrada i sense el risc de estar fent un acte incívic amb l'art dels grafitis.

Van participar alumnes del Màrius Torres i del Joan Oró. Del nostre centre, hi van anar alumnes de tercer d'ESO amb el Miquel, el nostre professor de plàstica.

Les reunions del grup preparant les activitats.

Pla Català d'Esport a l'Escola '07

Aquest curs hem iniciat l'experiència de posar en marxa l'AEE, és a dir, Associació Esportiva Escolar del IES Joan Oró.

La recent creada associació, respon al pla d'actuació que el Govern de la Generalitat ha cregut convenient impulsar amb el principal objectiu de fomentar l'activitat física i recreativa entre els nostres alumnes.

Tota la il·lusió i el treball està dirigit al fet que els

Preparada...

Els guanyadors van ser els joves del Màrius Torres, però tots dos centres van ser recompensats amb un lot d'esprais i una manualitat de ceràmica, molt maca, que van fer des de l'associació de dones del centre cívic de Cappedont.

El moment del lliurament va sortir publicat a La Mañana.

Va ser una experiència molt divertida que esperem repetir l'any vinent.

Judith Sacristán 3r d'ESO

La premsa se'n fa ressó.

nostres alumnes puguin realitzar activitats físiques, amb garanties d'atenció en tot el procés del programa i que puguin, no només gaudir de l'activitat en si mateixa, sinó que també puguin participar de forma activa en l'associació com a socis membres.

L'AEE del IES Joan Oró està representada per la Junta Directiva formada per pares i mares, alumnes i professors del nostre centre.

Entre tots intentarem donar resposta a les necessitats, desigs, il·lusions dels nostres alumnes.

Des que vam iniciar els primers dies d'activitat, a

L'equip de futbol del Joan Oró

mitjans del mes de gener fins al moment actual, hem pogut fer dos grups d'uns 15 alumnes cadascun de futbol-sala masculí, un grup de noies que fan futbol, un altre de noies que vénen practicant bàdminton, un altre de ball i un de mixt que fan bàsquet.

Actualment i motivat per la carència d'espai per poder continuar les activitats en els horaris de tarda

com es venia fent fins ara, hem cregut convenient donar un gir a les activitats i fomentar la participació més àmplia dels nostres alumnes, fent de les hores de pati, un temps de competicions i espectacle en el qual totes i tots els alumnes que volen practicar futbol-sala, poden formar equip i enfrontar-se entre ells.

Vull mencionar l'esforç dels alumnes de CFGS d'Activitats Físiques que han participat a l'experiència fent de monitors dels grups anteriors. Com ara l'Eduard Izquierdo, en Marc Izquierdo, na Rosi Marina i en Josep Enric Fernández. Moltes gràcies.

També formen part important d'aquesta associació el grup de dinamitzadors, alumnes que han hagut de fer moltes hores de formació per poder assegurar que les activitats al centre, es poguessin realitzar en tot moment.

Felicitacions a tots i a totes per l'èxit aconseguit, esperem que el curs vinent sigui encara més participatiu.

El Coordinador de l'AEE Joan Oró: Félix J. Sacristán

Solidarium

Una representant del Joan Oró a la ràdio.

El rector de la UdL, J. Viñes, amb X. Sàez, tinent d'alcalde.

El Sr. alcalde, A. Ros, amb el nostre grup solidari.

El diputat al parlament, C. Mòdol al nostre stand.

La festa de sant Jordi d'aquest any es va anar preparant durant tota una setmana treballant a les classes, des de les diferents àrees, aspectes relacionats amb la literatura, els llibres, les tradicions, la rosa, etc. D'aquesta manera va tenir un tractament més global i tot el centre hi va estar implicat.

Alguns dels treballs realitzats pels alumnes van ser exposats al vestíbul i passadissos de l'institut perquè tothom en pogués gaudir.

El punt final d'aquestes activitats va tenir lloc a la sala d'actes, amb una conferència sobre literatura a càrrec del poeta lleidatà Txema Martínez, guanyador de diferents certàmens literaris dins l'estat espanyol.

L'acte va començar amb unes paraules de presentació per part de la directora del centre, Emma Carre-ras. A continuació uns alumnes de 4t d'ESO van recitar uns fragments poètics de l'autor convidat, de gran bellesa i lirisme.

La xerrada va versar sobre la importància de la literatura i de la poesia en concret en el món actual. El conferenciant va animar els estudiants a atrevir-se a pensar tranquil·lament, a trobar aquests moments de solitud, de reflexió, sense cap pantalla de cap tipus al davant, en què puguin treure de si mateixos allò que és realment creatiu.

Va acabar amb la lectura del seu únic i emotiu poema d'amor.

Acte seguit, el jurat format per les professores de Llengua i Literatura Castellana, Mari Torrego i Mª Josep Ganau, i les professores de Llengua i Literatura catalanes, Carme Escué i Lúdia Bell-lloch van lliurar els premis *Agustí Ricart 2007* als guanyadors.

En la modalitat de Prosa de batxillerat el primer premi va ser per a la narració que porta per títol *Quan et sentis de marbre, recorda que tens un amic* de l'alumne de 1r de batxillerat, Gerard Tresanchez. Hi va haver un accésit per a *Besado por la luna* de l'alumna de segon, Imma Ruíz.

Pel que fa a la Poesia, el 1r premi va ser per a *Camins glaçats* de Lúdia Mesegué, alumna de primer curs de batxillerat.

En el nivell d'ESO, el primer premi de Prosa va ser declarat desert. Però sí hi hagué una menció especial per a l'obra *El mensaje* de l'alumna Ting Ting Qiu, de 4t d'ESO.

Respecte a la modalitat de Poesia, el primer premi va ser per al poema *Mi señor* de Núria Prades, també de 4t d'ESO.

El jurat va remarcar la qualitat de les obres guanyadores i com sempre encoratjà tots els alumnes a participar massivament en properes edicions.

El drac de Sant Jordi va presidir la diada.

Alumnes de quart d'ESO llegint poemes de Txema Martínez.

Els passadissos guarnits amb treballs sobre Sant Jordi.

El conferenciant Txema Martínez amb la directora del centre E. Carreras.

Els guanyadors del concurs amb dos membres del jurat, Sra. Torrego i Sra. Bell-lloc

INTERCANVI AMB ELS ESTATS UNITS

Com cada any, ha tingut lloc l'intercanvi, organitzat pel departament d'anglès, amb l'escola de Kittery «Traip Academy» de l'estat de Maine. Aquest any, era el nostre centre qui havia de travessar l'oceà per deixar-se caure en terres americanes. Un grup format per 15 alumnes del centre i dos professores: Montse Irún i la Pilar Domènech, participaren en aquests intercanvi que ja fa tants anys que es realitza.

La sortida començà a l'aeroport de Barcelona, on agafàrem un vol fins a Nova York fent escala a París. La durada del vol era superior a les 8 hores i això el convertí en un trajecte força pesat. Un cop a l'aeroport de Nova York, i després de superar els exhaustius controls de seguretat i d'immigració, començà la nostra visita per la ciutat dels gratacels. Visitàrem tot el que vàm

poder en els tres dies que passàrem a la ciutat. Un cop ja ens ho havíem «patejat» tot, pujàrem a un tren que ens portà fins a Boston. Allí, un School Bus ens estava esperant per rematar els últims quilòmetres fins al poble de Kittery on ja ens hi esperaven totes les famílies per començar el repartiment i anar a dormir una mica.

El dia següent fou, sens dubte, el més dur. Sobre-tot per adaptar-nos al ritme i als horaris que tenien allí. Despertar-nos a dos quarts de set del matí, dinar una misèria d'entrepà a les dotze en punt i sopar a les sis de la tarda. Menjar ràpid no és precisament el que estem acostumat a fer. Però s'ha de dir que dia a dia ens vàrem anar adaptant a aquest horari de bojos. Així, durant els set dies que estiguérem amb les famílies poguérem observar els costums d'aquella societat, les seves manies, els seus avantatges, la seva gastronomia o la seva forma de lleure. També, a través de totes les excursions que

The Rapid

RANGER

News While It's Still News

March 28, 2007

Spanish for A Week: Exchange Students Arrive

**A Week
Full of Activity**

Last Tuesday students from Lleida Spain and the surrounding area arrived in New York, and after two days of exploration they made the trek up to Kittery to stay with the Traip students who had decided to host them for the coming week. Emotions were running high --excitement, apprehension, anticipation-- as the core of the cultural exchange began. Students arrived at the Traip atrium Thursday evening to be paired up with their American hosts; then, after a long day, everyone

**from the bright lights
to the rocky shores**

by Jessica Hedard, Greg Bergeron & Laci Erikson

The Value of cultural exchange

Kittery has been involved in the cultural exchange program with its sister city in Spain for past twenty years. Lleida, which lies in the Catalonia region of Spain, has a unique cultural heritage that makes for an excellent juxtaposition with Spartan and beautiful New England. On alternating years a handful of stu-

El diari del centre americà va deixar constància de l'intercanvi.

El grup complet

Americans i catalans amb molt bon rotllo

vam fer, poguérem conèixer millor la breu història del país i les seves mostres d'art. També ens obsequiaren amb paisatges amagats i preciosos i amb algun preciós trajecte pel mig de la natura. Tot ple-gat fou un intercanvi cultural d'allò més enriquidor.

Si ens ho mirem des d'un punt de vista més subjectiu i entrem a valorar el fons del que vàrem viure, podem dir que va ser una experiència difícilment repetible. Tot el que vàrem aprendre i compartir aquells dies amb tots ells és impossible de transcriure al paper. Durant els dies que estiguérem junts ens tornàrem una espècie de gran família. Les relacions no seguien un curs natural. Sinó que allí el temps corria en la nostra contra i, directament, l'eliminàvem. El vincle amb «el nostre americà» es convertia en un lligam molt fort amb tan sols unes hores. I de la mateixa forma, aquest teixit s'anava estenent cap a la resta de parelles. I així, es va formar aquella mena de segona família temporal que ens acompanyava a cada lloc on anàvem.

En fi, una experiència que no oblidarem mai ja que, com no, aquest viatge ens ha enriquit com a persones i ens ha fet créixer una mica més per dins.

Sempre va bé viatjar i allunyar-te dels teus i del teu entorn habitual, t'ajuda a valorar molt més el que tens i a reflexionar, i sobretot, endin-sar-te en la realitat de moltes experiències i moments nous en llocs inesperats i meravel·losos!

Laura, Gerard i Georgina

Una de les característiques d'aquest cicle és la gran quantitat de sortides que es realitzen a l'entorn natural, i també totes les sensacions, experiències i vivències que hi van associades. Una de les més impactants que de ben segur hauran tingut els alumnes d'aquest cicle va tenir lloc el passat mes de març durant el desenvolupament d'una de les rutes en bicicleta en la sortida de quatre dies a la Serra de Prades. Quan ens vam aixecar hi havia alguns núvols que amenaçaven pluja, per la qual cosa teníem dubtes sobre si havíem de començar la ruta prevista, però al final vam sortir: baixar fins al pantà de Siurana i tornar a pujar fins a Prades, tot per pistes tipus trialera, per després dirigir-nos per unes altres pistes fins a Vilanova de Prades, on havíem d'allotjar-nos la nit següent. Al cap d'uns pocs quilòmetres van caure les primeres gotes, encara que no massa insistents ni regulars. Havíem de decidir si continuar (tocava fer el tram difícil de la ruta, tan de baixada com de pujada) o buscar una alternativa. Un cop d'ull al cel i el fet de tenir una furgoneta de suport a baix al pantà ens va fer optar per continuar, tenint en compte que podríem agafar més roba i impermeables si el temps empitjorava. Baixada molt llarga, amb molt pendent i molt tècnica degut a la quantitat de roques i la irregularitat del terreny. En arribar al pantà de Siurana el temps era esplèndid, amb un sol i una temperatura que poc ens feia presagiar el que ens esperava més endavant, de manera que la majoria del grup va decidir alleugerar equipatge. A poc de començar la pujada, per una pista de característiques similars a les de la baixada, va començar a ploure; gairebé no teníem protecció contra l'aigua ni cobertura als mòbils per avisar la furgoneta, així que no teníem més remei que continuar. Cada cop plovia més, feia més fred i fins i tot va pedregar una estona. Calia buscar una solució per poder arribar a Vilanova de Prades de la millor manera possible: una part del grup, la que estigués en pitjors condicions, pujaria a la furgoneta per arribar ràpidament a l'allotjament de Vilanova de Prades; la resta aniria a la casa de colònies on havíem dormit la nit anterior i mentre es canviava de roba esperaria la furgoneta per fer un segon viatge. Cal dir que fins a aquest moment, tot i la duresa del que havíem patit, la moral de la majoria del grup era força alta, era com una aventura a través de la qual tots estaven començant a descobrir els límits del nostre cos i de la nostra ment, i és que en moments difícils, no saps ben bé per què, et creixes i et veus capaç d'anar endavant. Però un nou cop a la situació se'ns va presentar en arribar a Prades: la casa de colònies estava tancada i no podíem estar parats esperant a trobar algú que ens vingués a obrir, calia moure's per no quedar gelats. Es va decidir que qui estigués pit-

jor pugés a la furgoneta i la resta aniríem a Vilanova de Prades per la carretera, vuit quilòmetres alternant pujades i baixades. Només una persona va pujar a la furgoneta, la resta, vuit alumnes més, encara es veien amb forces de continuar endavant, tot i el fred i la pluja. Endavant, valents! Però poc després de sortir, en ple tram de pujada, ventisca i nova pedregada, ens tornem a recordar que no notem ni els peus ni els dits de les mans i alguns ja no tenen forces a les cames per pedalar i han de ser remolcats. Duríssim!. Dos quilòmetres de baixada; no cal pedalar però no tenim ni pastilles als frens ni dits per apretar-los. No sabem quanta estona portem des que hem sortit de Prades però ens sembla una eternitat. Les forces ja s'estan acabant. Arribem a una cruïlla: "Vilanova de Prades 4 km". Tothom pensava que érem a punt d'arribar i només havíem fet la meitat del trajecte. Les forces es van acabar de cop i la poca moral que quedava es va esvaïr en un instant. Tots parats a la carretera, amb una nova difícil decisió per prendre i amb poc temps per què continuava plovent. Trucada a la furgoneta per a què ens vingués a buscar després de descarregar del primer viatge, però tots tampoc no hi cabíem. Un dels profes continua pedalant amb tres alumnes, els que encara els quedava una mica de forces, i l'altre profe a peu de carretera intentant tenir la situació controlada amb un grup superat per les sensacions i els sentiments: fred, insensibilitat, tremolors, plors... tots drets a la vora de la carretera. Uns quinze minuts que van semblar una altra eternitat. Al final vam arribar al càmping i després d'una dutxa calenta i anar retornant poc a poc, reunió d'anàlisi i reflexió de tot el que havíem passat aquell dia:

El fet de tractar-se de futurs professionals va fer decidir als professors en el sentit de continuar amb la ruta tot i el risc de pluja. La situació va ser molt dura, molt més dura del que es podia imaginar ningú, però en el fons la vivència va ser molt positiva. Per què?. En una societat on els pares tendeixen a sobreprotegir els fills, ens trobem que difícilment aquests sabran què significa passar gana o fred, patir una mica, que difícilment valoren el que tenen. Després d'aquesta experiència, aquest grup d'alumnes ha viscut una situació límit per a ells que els ha permès, d'una banda, conèixer-se ells mateixos una mica més i d'altra, tenir des d'aquest moments uns criteris de decisió molt més acurats si mai es troben en una situació semblant amb clients reals al seu futur professional.

Tot i la duresa de l'experiència, crec que si haguéssim de buscar una paraula que definís l'estat d'ànim del grup un cop passat tot seria alguna semblant a SATISFACCIÓ.

Presentación en el IES Joan Oró del libro *El ánimo de Stalin*, de los autores Salvador Martínez y Eladio Romero.

El 19 de Abril, anticipándose a la celebración de Sant Jordi, en la biblioteca del Instituto Joan Oró se presentó *El ánimo de Stalin*, escrita por los catedráticos de enseñanza secundaria, especialidad de historia, Salvador Martínez y Eladio Romero. Asistieron al acto el señor Llevot, Delegado d'Ensenyament y profesor del Centro, un representante de MILENIO (editorial del libro), profesores, antiguos profesores y alumnos del Instituto, y otras personas interesadas en la obra.

La presentación del libro corrió a cargo del Sr. Antonio López, exdirector del Joan Oró y profesor de Biología, quien, de una manera amena y detallada, señaló los aspectos fundamentales del contenido y de la forma.

En el contenido destacó las dos vertientes del libro: la histórica, a cargo del Sr. Eladio Romero, centrada en el Stalin político y hombre de su época; junto a ésta, la biografía novelada del protagonista, (documentada en datos históricos), debida al Sr. Martínez. De la forma puso de relieve el lenguaje cuidado y la selección de los recursos literarios.

Por el contenido y por la forma, el Sr. López animó a todos a la lectura de *El ánimo de Stalin*.

Al finalizar el acto, los autores firmaron ejemplares que les acercaban los asistentes.

La directora va fer de mestra de cerimònies.

Hi va assistir molt de públic a la presentació.

D'esquerra a dreta: A. López, E. Romero, Sr. París i S. Martínez.

FIRA DE LA FP

El passat més d'abril es va celebrar al Palau de Vidre dels Camps Elisis la primera Fira de la formació professional i treball a Lleida. El nostre institut va ser invitat a prendre-hi part en dos estands: un per al Cicle Formatiu de Grau Mig de Preimpressió en Arts Gràfiques i l'altre per als Cicles de Grau Mig de Conducció d'Activitats Fiscoesportives i de Grau Superior d'Animació Físiques i Esportives. La fira va durar del dijous 12 al dissabte 14. Els dos primers dies estaven orientats perquè els alumnes dels instituts de la demarcació de Lleida poguessin informar-se sobre els diversos Cicles Formatius que s'ofereixen a la província, i el dissabte per als qui encara no havien tingut oportunitat i també per a les famílies o tutors dels alumnes.

A l'estand del cicle de Preimpressió en Arts Gràfiques els alumnes del cicle feien fotos als visitants i després les editaven a fi de crear efectes divertits com el que es veu en la fotografia.

Un exemple del que feiem a l'estand d'Arts Gràfiques.

El conseller d'educació es va interessar pel nostre estand.

ACTIVITATS D'ARTS GRÀFIQUES

Els alumnes del Cicle Formatiu de Grau Mitjà de Preimpressió en Arts Gràfiques han realitzat aquest curs un total de tres sortides. Durant el període de la primera avaluació van visitar la impremta que la Diputació de Lleida té a la Caparrella. Aquesta impremta, a més de tenir el parc industrial actual amb el qual treballa, té també un petit museu on exposa els antecedents de les premses impressores des de la primera dissenyada per Gutenberg al segle XV fins a l'actualitat. Durant el període lectiu del segon trimestre van visitar el Saló Internacional de les Arts Gràfiques, que es fa a Barcelona cada quatre anys. En aquest saló són presents les firmes més importants de maquinària i subministraments del sector, on exposen les seves novetats.

I per acabar, el tercer trimestre s'ha fet una visita a l'IES Pere Martell de Tarragona, on també es desenvolupa el mateix cicle formatiu. Allà, els alumnes han pogut gaudir d'una pràctica d'impressió en serigrafia feta en comú amb els alumnes de Tarragona.

B. Pallarés

ARTICLES I OPINIONS

ANTIBIÒTICS: COM UTILITZAR-LOS PERQUÈ SIGUIN ÚTILS

Fa més de setanta anys que els primers antibiòtics van irrompre en el mercat farmacèutic. Malgrat el temps que ha passat i de tot el que s'ha arribat a investigar sobre ells, és paradòic que hi hagi malalties per les quals hagin deixat pràcticament de ser efectius; la causa és el mal ús que moltes persones en fan i provoquen que alguns bacteris s'hagin fet resistents a la seva acció. Per aquesta raó, l'Organització Mundial de la Salut ha advertit que, de no canviar l'actitud del consumidor, pot arribar un dia en que els antibiòtics deixin de ser efectius.

«LA FARMÀCIA A CASA»

La imatge de la farmaciola casolana plena d'antibiòtics és alguna cosa que hauria de passar a la història. Ni som metges, ni casa nostra és una farmàcia. Per no tenir problemes és millor:

- No a l'automedicació: el metge és l'única persona que pot receptar antibiòtics; és millor no prendre un fàrmac que li hagin receptat a una altra persona o que hagi estat receptat en una altra ocasió. Perquè el tractament funcioni, és necessari prendre l'antibiòtic específic per cada bacteri en particular.

- Respectar el tractament: S'han de seguir de forma estricta les indicacions del metge. No s'ha d'interrompre el tractament abans de les dates fixades, ni s'ha de prolongar innecessàriament. Sobretot respectar les quantitats i la dosificació.

- Ni per a les gripes ni per als refredats: els antibiòtics són eficaços per combatre infeccions provocades per bacteris (bronquitis, otitis, etc...) però no per les que estan causades pels virus, com la grip o els refredats. Si s'usen de forma incorrecta, no solament no resultaran efectius, sinó que a més poden provocar que els bacteris que es troben de forma natural a l'organisme desenvolupin resistències a aquests fàrmacs.

- Efectes secundaris: en ocasions poden causar reaccions al·lèrgiques, picor de la pell, erupcions, diarrea, problemes respiratoris, etc. A més aquests fàrmacs afavoreixen el canvi de la flora intestinal, podent provocar diarrea i alteracions en l'absorció dels aliments.

- No guardar antibiòtics a casa: un cop finalitzat el tractament, si han sobrat medicaments, ni s'han de guardar a la farmaciola ni llençar-los a les escombraries. Es poden portar a la farmàcia on es dipositen en un container especial i d'aquesta manera no es perjudica el medi ambient.

Rosa Marín

Avui en dia, si anem a una llibreria, és molt fàcil trobar-hi una gran quantitat de prestatgeries plenes de manga. Aquesta invasió que ha captivat joves i adults es deu, en gran part, a una sèrie que impactà la societat catalana fa més de 15 anys i que ha perdurat fins als nostres dies. TV3, apostà fort per una sèrie que crearia un mite. Un mite que es transformaria en llegenda. Una llegenda que passarà a la posteritat com a paradigma de la devoció a una sèrie. El simple fet d'escoltar el seu nom ens fa viatjar en el temps, recordant una infantesa impregnada d'aquesta història èpica; *Bola de Drac*.

Bola de Drac, des del nostre punt de vista, va ser una sèrie que ens marcà la infància i ens va fer passar molt bones estones davant del televisor. Durant aquells vint minuts que durava cada capítol, la nostra concentració estava dirigida al que podia fer el gran protagonista de la sèrie (Son Goku) i els seus amics.

Un cop s'acabava, ja era l'hora de tornar a col·legi perquè l'emissió es feia tots els migdies de dilluns a divendres. Quan arribava l'hora del pati, ens dedicàvem a imitar els personatges de la sèrie. Cridàvem com ells i fèiem veure que teníem els mateixos poders. Acostumàvem a anar en un racó del pati i fèiem una mena de combats sempre vigilant que els mestres no ens descobrissin. Moltes vegades acabàvem amb la roba estripada i el cos ple de blaus. Però nosaltres

érem feliços encara que la mare ens renyava.

També col·leccionàvem qual-sevol article que pogués sorgir. Els que tenien més èxit eren els cromos que il·lustraven seqüències de la sèrie. Tots els diners que poguéssim tenir anaven a parar-hi. En definitiva, estimàvem i estimem *Bola de Drac* perquè era diferent a tots els altres dibuixos que emetien a la televisió, tenia un argument que ens enamorà des del primer dia i, per què no dir-ho, per les batalles i cops de puny.

Però passem a un àmbit més objectiu. A continuació, us mostrarem curiositats, anècdotes, històries secretes i, en resum, informació poc usual del univers de *Bola de Drac*. Però no ens referim a informació que només un freak de la sèrie pogués entendre. Sinó a donar-vos una visió general de l'excelsa objectivitat d'aquesta sèrie i, de pas, animar-vos a veure-la ja que no té preu. Us brindem l'oportunitat de conèixer la sèrie que us va marcar, la que va marcar els vostres germans, la que podria marcar els vostres fills i entendre per què ha estat així. Us invitem a començar un viatge mític dins del món de *Bola de Drac*.

Si parlem de *Bola de Drac*, el

que hem de tenir clar des de bon principi és que, aquesta sèrie, és llegendària en tots els seus aspectes. No solament en un aspecte social sinó també dins del propi gènere al qual pertany. I aquesta revolució que provocà no es donà només aquí a Catalunya sinó a tot el món, especialment al Japó que és d'on prové. Ha viatjat per tots els continents i en tots ells ha creat una gran expectació. Molt pocs són els que no coneixen el seu nom i tots els que la coneixen es fan sempre la mateixa pregunta: Per què? Per què *Bola de Drac* és una sèrie que ha calat tan fons en les societats del món? És un regal que s'ha ficat davant de nosaltres. Una obra mestra del manga. Qui sap si una de les coses que ha fet és reafirmar la teoria que tots som iguals i que, en el fons, ens agraden les mateixes coses.

Una de les peculiaritats que potser podia haver induït al seu èxit va ser la situació en què estava Japó a la dècada dels 80. Si més no, encara que aquesta situació no fos la causa determinant de l'èxit, si ho és per entendre el seu naixement. La situació sociopolítica era molt complexa. Corrupció política, congestió urbana, improductivitat agrícola i una industrialització excessiva són alguns dels factors

externs imperants. El manga estava en plena ebullició. Aquest tipus d'entreteniment creixia per moments i a causa de la força que en aquell moment tenia el yen respecte el dòlar permetia que aquest fenomen es pogués exportar. El resultat d'això eren un gran nombre de publicacions setmanals que recollien històries manga de diversos autors. Molts eren els que provaven sort en aquestes revistes. Si el seu manga tenia èxit, anaven repetint les publicacions i ampliant el nombre de pàgines. Alguns d'aquests autors esdevenien més famosos que actors i cantants.

Va ser així com en el 1984, en el número 51 de la popular revista Shonen Jump que poca gent seria capaç d'oblidar, va sorgir un nou manga d'Akira Toriyama titulat *Dragon Ball*. La seva aparició en aquesta revista no tardaria a causar un rebombori en les masses de lectors fidels que, des de bon principi, van mirar amb bons ulls aquesta sèrie. Setmana rere setmana els lectors de la revista s'incrementaven. Els fans demanaven més i més. Evidentment que *Bola de Drac* no era el primer boom de manganime que sorgia. Altres sèries posseïen un gran nombre de seguidors i tenien la seva pròpia llegenda. Però el que *Bola de drac* acabà aconseguint no tenia precedents. La seva hegemonia durant la dècada dels 80 i 90 és indiscutible. Mentre la competència entre la resta de mangues era molt dura, *Bola de Drac* gaudia de la tranquil·litat i la seguretat que produïa un increment diari de fans. A més, els països estrangers a què era exportada augmentaven. En 1995, s'acabà la publicació de *Bola de Drac* en format manga després que el seu autor esgotés totes les forces que tenia en la seva creació. Foren 460 setmanes de vida de l'autor dedicades, pràcticament en exclusiva, al disseny d'aquesta sèrie oblidant la resta de coses de la seva vida com

la família i les aficions. Més tard, aquestes edicions setmanals dins de la revista van ser recopilades en edicions especials. Així que, si fem una mica de números, ens surten un total de 42 toms a 180 pàgines cadascun. La xifra parla per si sola: 7560 pàgines plenes de vinyetes narrant la història d'en Goku des que és petit fins que marxa volant amb el drac Shenron.

Però clar, qualsevol aficionat al manga sap que, una mena de norma no escrita, obliga que no pot existir manga d'èxit sense el seu respectiu anime. I *bola de Drac* no en seria l'excepció. I també és molt cert que en molts casos, com per exemple el d'aquí Catalunya, arribà primer l'anime que no pas el còmic. Així que per començar tornarem a fer una mica de números. *Bola de Drac*, a nivell d'anime, està clarament estructurada en forma de trilogia (*Bola de Drac*, *Bola de Drac Z* i *Bola de Drac GT*) cosa que no succeeix en el manga. Aquesta trilogia suma la xifra esgarrifosa de 508 episodis. Si tenim en compte que la durada mitjana de cada episodi és de 20 minuts això ens dona un total de 170 hores de sèrie. Això vindria a ser una setmana seguida ininterrompuda de *Bola de Drac* i encara et quedarien capítols i sagues per veure. A això, li hem de sumar les més de 20 pel·lícules que s'han fet de, aproximadament,

1 hora cadascuna. Aquesta xifra també creix a causa d'un petit problema que fou el principal mal de cap dels seus creadors. L'anime sortí tot just quan duïen 50 capítols de manga (s'ha de tenir en compte que en un capítol d'anime es pot incloure més d'un número manga). El resultat fou que l'anime avançava més ràpid que el manga. Això obligà a l'anime a crear episodis de farciment amb històries molt secundàries. Així que la història realment pura i essencial és la dels manga.

I ara, ja per anar encetant l'últim tema del que parlarem, deixarem aquesta part més teòrica i oberta a tothom per passar a les curiositats de l'obra. Aquelles coses que xoquen a tothom i que mai no ens podríem haver imaginat. Per exemple, un dels pitjors problemes que ha sofert a tot el món *Bola de Drac* és la censura. En determinats moments, i a causa de les aficions d'Akira Toriyama per cert tipus de dibuix manga, les connotacions sexuals en algunes seqüències eren molt elevades i explícites. De la mateixa forma, alguns combats (el cas més mític és un combat de la Videl en el torneig de les arts marcial) no s'han emès en pràcticament cap país. De fet nosaltres tampoc hem pogut «gaudir» mai d'aquest combat entra la Videl i Spopobitch per l'elevat grau de violència que conté. Això ens porta a la reflexió que, considerar *Bola de Drac* una sèrie per a nens és un gran error. Per una part, per aquestes escenes censurades. Per una altra, tenim els seu gran contingut filosòfic respecte les arts marcial i algunes concepcions espiritualistes japoneses. Aquest aspecte, també és molt present en l'obra.

Una altra curiositat són els nombrosos homenatges que l'autor realitza a altres sagues i pel·lícules que li agradaven. *Star wars* surt reflectida en més d'una ocasió i, fins i tot, el mític robot R2D2 surt

en una seqüència arreglant una nau. També, a voluntat especial del seu fill, creà el que coneixem com «forces especials d'en Freezer»

basant-se en una altra sèrie molt coneguda: *Power Rangers*. Va ser

una mena de regal al seu fill. També són divertits detalls com el fet que la sang vagi canviant de color. Un personatge molt estimat com és en Cor Petit sofreix diferents transformacions en el color de la seva sang, passant de violeta a roig amb totes les tonalitats possibles. Una de les contradiccions que a vegades surten en la seva versió anime.

Els efectes especials que els nens catalans dels anys 90 veien en la sèrie televisiva eren nous en els dibuixos animats de l'època. La innocència i puresa del protagonista, sempre disposat a ajudar els altres, atreïen els joves espectadors i sentien devoció per ell, que a més era fort, valent i predestinat a aconseguir gestes èpiques. La resta de personatges, Follet tortuga, Kri-

llin, Satanàs Cor petit, Vegeta... configuraven un univers fantàstic que embadalia els nens i nenes.

Bé, us agraïm que encara tingueu valor de seguir llegint aquest petit homenatge a *Bola de Drac* ja que aquest era el nostre objectiu. Però també som conscients que els que adoreu aquesta sèrie seríeu capaços d'empassar-vos pàgines i pàgines referents a aquesta sèrie. Dit això, només recomanar-vos el millor llibre que hi ha al moment referent a aquest tema: La biblia de Dragon Ball de Vicente Ramírez. Si ens permeteu l'atreviment, no l'aneu a buscar a una llibreria convencional... Aneu a la tenda de llibres més freak que conegueu.

Sergi Gilart
Gerard Tresanchez

MA TRISTESA... MA LLIBERTAT.

Quaranta anys després del seu primer recital amb els *Setze jutges* al Centre Catòlic i Social de Terrassa (març de 1967), Lluís Llach ens ofereix l'últim concert oficial.

Aquesta vegada ha triat el poble de Verges (Baix Empordà), on Llach visqué la seva infantesa, com a escenari del seu comiat.

El 24 de març de 2007 es reuneix una multitud de seguidors i admiradors delerosos d'acompanyar el cantant en aquest moment tan emotiu i crucial.

Una altra multitud es plantava davant la pantalla esperant retrobar el músic, el poeta, l'home compromès amb el seu país, que ha sabut mantenir-se íntegre i coherent al llarg dels anys.

En els ulls emocionats d'aquesta multitud espectadora segurament hi aparegueren imatges antigues de la seva adolescència i joventut en què les cançons i paraules del cantautor hi jugaren un paper important.

Quants records tornaren a la ment d'unes generacions de catalans i catalanes que convertiren en himnes els temes del cantant de Verges. *Viatge a Ítaca*, *l'Estaca*, *la Gallineta*, *I si canto trist*, *Campanades a morts*... Són només alguns dels títols que il·lustren una manera de veure la vida, d'actuar honestament i consegüentment amb les pròpies idees.

Les generacions més joves potser no saben ben bé qui és Lluís Llach. El fenomen de la *Nova Cançó* els queda massa lluny. En un temps de manca de llibertats, en els últims anys d'una llarga dictadura en què la censura encara controlava el que s'escrivia i es deia (sobretot si era en català), un grup de cantants va haver d'amagar els seus desitjos llibertaris amb mots simbòlics i poètics que permetien entendre més coses de les que literalment es deien. Un cas emblemàtic és el de la cançó *l'Estaca* que es va transformar en un crit de llibertat contra el règim franquista.

Però Llach també cantava a l'amor, a la vida, a la seva terra, a la seva gent. Acompanyat del seu piano o d'altres músics (com la fidel Laura) que enriqueixen els arranjaments musicals cada cop més elaborats per sobre dels quals sempre destacava la seva magnífica veu de baríton.

El seu talent era reconegut també en altres països com Itàlia o França on l'Olympia de París s'omplia de gom a gom quan hi actuava.

Ha estat un camí molt llarg, com diria Kavafis, fet de belles cançons que hem sentit com a nostres. Cançons de vegades plenes de tristesa, convertides en manifestos i clams de llibertat. Per sempre.

Marina Sorribes

El grup de rock madrileny *Dover*, està integrat per Amparo Llanos (guitarra i veu), la seva germana Cristina (veu i guitarra) Jesús Antúnez (bateria) i Samuel Titos (baix elèctric).

Un 4 d'octubre de 1992 es forma *Dover*, les germanes Llanos (Amparo i Cristina) lideren el grup. El nom de la banda va sorgir d'una marca de roba de la botiga que tenia la seva mare a Majadahonda. A Amparo li sonava bé i era fàcil de recordar, Així que amb aquest nom es van quedar. La forma de compondre i cantar tenen molt a veure amb la influència musical de grups com *Nirvana*, *R.E.M.*, etc, pel seu estil i el fet de cantar en anglès. La seva carrera s'inicia en un petit segell amb l'àlbum *Sister*. Al'any següent fitxen amb una companyia independent Subterfuge Records i publiquen el 1997 *Devil came to me*, l'àlbum que causà una resposta excel·lent; per un costat la crítica considera *Dover* el millor grup en el panorama musical independent espanyol, i per l'altre el públic l'avalua atorgant-li el seu primer disc d'or per les 50.000 còpies venudes al setembre de 1997, i posteriorment sumen 4 discs de platí; a més d'omplir de gom a gom els concerts per allà on passen. El 1997 *Dover* obté el premi «Ondas» al millor grup revelació espanyol. Dos anys després *Devil came to me* ha venut 500.000 còpies i ha convertit *Dover* en el primer supervendes de la independència espanyola, que ha editat en països tan diversos com Itàlia, Alemanya, França o Estats Units. A finals d'estiu de 1998 arriben a un acord amb Chrysalis i aconsegueixen tenir el seu propi segell «Loli Jackson Records». És reeditat el seu primer àlbum *Sister*, amb una novetat, i és que inclou una cançó inèdita, *Noche tras Noche*, cantada en espanyol. I també s'editen diversos àlbums de grups novells, així com un recopilatori. *Dover* rep el 1999, el premi «Ondas» en la categoria de «Millor Artista en directe» i són elegits «Millor Artista Espanyol 1999» segons una enquesta als lectors del diari «El País de las Tentaciones». Comencen les gires per Europa i EUA. El 1999 publiquen el seu tercer àlbum *Late Night* que aconsegueix un triple disc de platí el Febrer de 2000. La seva gira continua a Mèxic, on tocan amb *Oasis* a la capital (Mèxic DF), amb la participació al festival d'Acapulco. Acaben el 2000 amb el PREMI MTVE BEST LOCAL (premi al millor grup local) a Espanta de la MTVe.

I Was Dead For Seven Weeks In The City Of Angels és el seu quart àlbum que s'edita el 2001, aconsegueix el número 1 en la Llista Espanyola de Vendes, amb quelcom més d'una setmana ven més de 125.000 discs. A Alemanya el seu primer single *King George* és número 1 dins de les llistes de ràdios università-

ries. Superen les 215.000 còpies de l'àlbum «*I was dead...*» a Espanta. En la cinquena edició dels *Premios Amigo* (26 de novembre del 2001), la cançó 'King George', obté el premi a «La mejor canción del año 2001» per votació popular.

L'any 2003 editen *The Flame* que el graven a Espanya amb productor americà de màxima garantia Rick Will, i torna a enarborar tota la ràbia que les ha fet grans sense menysprear les grans cançons de qualitat i melodia. La masterització correrà a càrrec de Stephen Marcuss, tot un clàssic que ha masteritzat gran part dels discs legendaris dels últims quinze anys.

El 2004 *Dover* és seleccionada com «fresh meat» al programa de Zane Lowe de Radio 1, a UK.

Amb molts quilòmetres de carretera és ja una constant el que *Dover* participi en tots els festivals per Europa i Amèrica, grans i no tan grans, però seguint la seva meta com ells diuen.

El 2006 s'edita el nou àlbum de *Dover*, titulat *Follow the city lights*.

Discografia de *Dover*:

Àlbums:

- 1) 1995 *Sister*, produït per Amparo Llanos.
- 2) 1997 *Devil came to me* per Daniel Alcover.
- 3) 1999 *Late at night* coproduït amb Barrett Jones i *Dover*.
- 4) 2001 *I was dead for seven weeks in the city of Angels*. Barret Jones i *Dover*; mesclat per Rick Will.
- 5) 2003 *The flame*, producció Rick Will, masteritzat per Stephen Marcussen.
- 6) 2006 *Follow the city lights*, produït per *Dover* i Daniel Alcover.

Sandra Pérez
Oriol De la Sierra

Apresiasi Marta,

Segurament estaràs sorpresa per aquest regal, sobretot tenint en compte que durant aquests quatre anys de trobar-nos pels passadissos de la facultat anant o venint del bar, d'asseure'ns davant per davant a la biblioteca, de coincidir a classe de Química Quàntica o Estructura de Macromolècules, de fer reaccions cantó per cantó als laboratoris o ballar amb alguna copa de més en Quimifarres i sopars de pràctiques no haguem tingut mai cap tipus de relació fora del més cordial companyerisme i un lleuger flirteig inherent a qualsevol relació noi-noia en període universitari. Què ha canviat, doncs, et preguntaràs? Compartim alguna cosa més en comú? Té algun sentit aquesta guia Routard del nord d'Itàlia que ara et regalo i et dedico? I tant. En dues setmanes marxés cap a la capital de l'Emilia-Romagna, el cor de la planura padana, la ciutat de les tres T, el bressol de la salsa ragù i l'ensenyança universitària: Bologna, la Roja. La ciutat on aniràs d'*Erasmus*. La ciutat que et canviarà la vida. La ciutat on vaig estar d'*Erasmus*. La ciutat que em va canviar la vida.

Suposo que t'hauran explicat en què consisteix el programa *Sòcrates-Erasmus*. Ho hauràs llegit en algun tríptic a la universitat o n'hauràs sentit a parlar a algun coordinador del programa. T'hauran explicat que és un programa d'intercanvi d'estudiants entre universitats d'Europa, és a dir, que durant uns mesos estudiaràs en una universitat d'un altre país. Això t'hauran dit. I no t'hauran dit cap mentida, però no en sabràs res. Qui et pot explicar res del programa sense haver estat un *Erasmus*? Com pots sentir a parlar de l'*Erasmus* sense veure com a la persona que t'ho explica se li il·luminen els ulls mentre recorda els mesos més feliços de la seva vida? Com pot transmetre algú que no ha sigut un *Erasmus* tots els sentiments, les emocions, les vibracions que nosaltres hem sentit? Com entendre que puguis fer amics des de Xile al Japó, d'Austràlia a França, de Portugal a Lituània, de Canadà a la República Txeca, de Bèlgica al Senegal, que puguis anar a qualsevol part d'Europa i gairebé del món perquè saps que hi coneixes algú que t'acollirà amb els braços oberts? Com t'explicarà, envaït per la nostàlgia, com va celebrar amb els italians la victòria de Prodi, com va veure un partit Argentina-Sèrbia entre argentins i serbis, com va passar-se tota la nit del Carnaval de Venècia donant voltes per la ciutat mentre buscava algun lloc on hi hagués festa o on resguardar-se del fred infernal de les nits a la capital de la Sereníssima, com va jugar al frisbee a la plaça del Palio de Siena o com va colar-se en un museu a Verona, quan va haver d'ensenyar la documentació a la Policia per estar robant senyals pel carrer o per trucar al timbre de casa d'en Prodi a les 3 de la matinada, l'emoció de celebrar la segona *Champions del Barça* entre gent de tots els països del món que alabaven el joc del teu equip o la tristesa indescriptible al dir adéu a autèntics amics teus a qui no saps si tornaràs a veure mai més, aquells amics que han sigut la teva família durant mesos i que són els qui realment fan de l'*Erasmus* una experiència suprema? Com recordar en un moment totes les festes a cases de gent que no sabies ni com es deien, les cerveses asseguts a Piazza Santo Stefano, el shots de Rum&Pera al Cafè Parigi, els viatges dels diumenges tot ressacosos, les escapades a la platja, les festes als turons fins que es feia de dia, l'òpera a 5 euros, el Palio de Ferrara, el concert de l'1 de maig a Roma, els aperitius, els gelats, les pizzes, els cappuccinos, la birra Moretti, els concerts de jazz, les samarretes del grup d'amics, «des tajes», els rotllos, les parelles, les infidelitats... Tot el que farà que el teu *Erasmus* sigui inoblidable.

Quan d'aquí dos setmanes hakis deixat la maleta a l'alberg i estiguis per primer cop sota la torre Garisenda i la torre Arsinelli, pensa en tot el que tens al davant: la vida que sempre has somiat i a la que hauràs de dir adéu quan anunciïn el teu vol de tornada a l'aeroport Guglielmo Marconi. Però no pateixis, la Marta que marxarà no serà la que tornarà: qui és un *Erasmus* ho és per tota la vida. És el que ens fa diferents al futur d'Europa. Seràs una *Erasmus*. Sóc un *Erasmus*. Som *Erasmus*.

Roger Tresanchez (exalumne)

FUTBOL FEMENÍ: UN ESPORT OBLIDAT?

El futbol femení és un esport bastant oblidat perquè abans aquest esport es considerava només com a masculí però de mica en mica es va anar veient com un esport mixt, perquè cada vegada hi ha més noies que comencen de petites a jugar a futbol, ja sigui al carrer, amb amics, al col·legi... i després n'hi ha que decideixen apuntar-se a clubs.

En el nostre cas vam començar de petites a tocar la pilota, després a partir dels 8 anys ens vam apuntar en un equip de futbol sala i a partir dels 12-13 anys vam començar a jugar a futbol base en un equip femení i ens anem adonant que cada cop el femení va creixent més.

Però encara queda molt per fer, ja que encara aquest món és una mica «masclista». Per què els nois han de ser els més importants en aquest camp? Per què els que són professionals poden viure del futbol i les de la màxima categoria femenina, no cobren tant com els de 1ª divisió? Per què surten més a la televisió els nois? Són una sèrie de preguntes que encara ens fem i la resposta no ens convenç.

Caldrà esperar encara molt temps perquè desaparegui la discriminació per raó de gènere en l'esport?

Catalunya, pionera del futbol femení:

Catalunya va ser el primer lloc de tot l'Estat on es va jugar a futbol femení. El primer club femení de futbol sorgeix l'any 1914 amb el nom de *Spanish Girl*, un club que havien creat unes barcelonines. El seu debut oficial va ser el 9 de juny de 1914 i van jugar en benefici de la tuberculosi. El partit va ser explicat pels mitjans de comunicació, que no veien amb bons ulls que la dona es dediqués a aquest esport. La crònica de *El Mundo Deportivo* ho deixava clar: «Esta primera actuación de la mujer en el viril fútbol no nos satisfizo, no sólo por su poco aspecto deportivo sino porque a las descendientes de la madre Eva les obliga a adoptar tan poco adecuadas como inestéticas posiciones que eliminan la gracia femenina».

Els dos equips de l'*Spanish Girl* van jugar molts partits, tant a Barcelona com fora, amb molta expectació. Però la guerra va frenar l'evolució del futbol femení i a la postguerra, pràcticament no va existir perquè, a més, era mal vist. No va ser fins els anys 60 que el futbol femení no va començar una altra vegada a sortir a la llum, encara que sense regularitat ni campionats organitzats.

ENTREVISTA a David Martínez Boisson

El David Martínez és l'entrenador del nostre equip el C.F. Pardinyes i hem volgut saber què opina sobre aquest tema.

- Quants anys fa que et dediques a entrenar al futbol femení? Quina titulació tens?

Porto 8 anys entrenant futbol sala i futbol. Sóc llicenciat en INEF.

- Tens experiència en el futbol femení?

Només com a jugador.

- Què et va fer decidir a ficar-te al món del futbol femení?

Sempre m'ha interessat el futbol femení, i volia donar-li més professionalitat.

- Creus que el futbol femení està una mica oblidat? Quines són les dificultats en què es troba?

Sí, està una mica oblidat. Socialment no hi ha cap recolzament.

- Creus que en un futur tindrà més sortida?

Personalment crec que no, socialment la gent no vol que canviï.

- Quines condicions creus que han de tenir les esportistes en aquest camp?

Les mateixes que els nois i molta predisposició i voluntat donada la situació de l'esport femení.

- Quin nivell té l'equip que entenes? Quina projecció de futur li veus?

L'equip que entreno està en Primera Nacional (com si fos 2ª divisió A de nois). En l'equip es necessita més recolzament econòmic per arribar a aconseguir pujar de categoria.

- A nivell de Catalunya i Espanya, quins són els equips que destaquen més?

A nivell de Catalunya, l'Espanyol i a nivell d'Espanya, l'Espanyol, el Bilbao i el Llevant.

Moltes gràcies David per la teva amabilitat i esperem que l'equip reculli molts èxits.

Verónica Moreno

Beatriu Campos

MOBBING IMMOBILIARI

Somiar en un pis amb condicions adequades s'ha convertit en un malson per a un gran nombre d'habitants de Catalunya. Segons dades oficials, tan sols des de finals de 1997 fins l'actualitat els preus dels pisos han pujat més d'un 150%, mentre que els ingressos nets salarials en el sector amb conveni van pujar només un 34.5%. L'endeutament mitjà de les famílies va passar del 45% al 1990 a més del 60% al 2004. El preu mitjà dels lloguers a l'Àrea Metropolitana de Barcelona va pujar de 355 € al 1999 a 617 € al 2004. Al mateix temps continua augmentant el nombre de pisos buits: segons el cens del 2001, només a la província de Barcelona la xifra superava els 300.000 (hi ha continuat creixent amb unes taxes excepcionals). A la resta de províncies catalanes la situació és una mica millor però tampoc gaire esperançadora. A Lleida també patim les conseqüències de l'especulació immobiliària.

La conversió de la vivenda amb pur mercat i objecte d'especulació ha creat un cercle viciós de pressions i por que fa decaure les condicions de vida d'àmplies capes de la població. Cada vegada hi ha més persones que es veuen obligades a marxar de la ciutat i instal·lar-se a una distància de fins 50 km pel fet que no poden trobar pis assequible. I cada vegada hi ha més persones obligades a complir jornades laborals extenuants amb treballs cada vegada més precaris per pagar la seva hipoteca o lloguer. Però encara així a molts d'ells no els arriba el sou.

És en les zones urbanes en transformació on l'anomenat «mobbing immobiliari» es cobra el major nombre de víctimes i on el major nombre de persones ha d'abandonar la seva llar a causa d'augmentos abusius de lloguer o simplement perquè el propietari vol especular amb els habitatges. Per altra banda, aquesta selva immobiliària ha generat formes d'organització veïnal que s'enfronten.

La urgència del problema de l'habitatge ha estat un banderí en els programes electorals de tots els partits que han ascendit al poder en els darrers anys. Tanmateix, les mesures anunciades pels actuals governs d'«esquerres» —com p.ex. les subvencions als propietaris per fomentar el lloguer dels pisos o els plans d'habitatge— estan lluny de complir la seva promesa de «garantir el dret a l'habitatge i a la ciutat», ja que no tenen en compte cap mesura de regulació del mercat.

Amb tot això els que tenim el problema més greu som la joventut. Molts serem uns «mileuristes». I tindrem problemes per arribar a fi de mes cobrint totes les despeses de la vida quotidiana.

O bé s'augmenten els sous o baixen els preus de les vivendes, perquè si no cap de nosaltres no podrà tenir dret a una vivenda digna.

Sara Camacho
Elisabeth Porqueres

CANNABIS

El cannabis es conrea des de 3000 a.C., tant des de la seva vessant de la fibra de cànem com per la seva suposada utilitat clínica. Ja sobre l'any 2700 a.C. es recomanava el seu ús per coses tan diverses com el reumatisme, la malària, trastorns de la son, menstruació, etc. És la droga il·legal de major consum a l'Estat Espanyol. La consumeixen 2,6% de la població setmanalment. Pot ser l'inici al món de les drogues il·legals. Qualsevol jove de qualsevol nivell social la pot consumir. Segons l'última enquesta, «Plan Nacional Contra la Droga», que data de l'any 1998 entre la població escolar diu «resulta especialment preocupant la precocitat en l'inici del consum d'aquesta substància. Si bé, l'edat mitjana de l'inici de consum és dels 14 anys, sense que existeixin diferències significatives per sexe, l'11,6% dels escolars de 14 anys ha consumit cannabis en l'últim any».

«Els nois presenten nivells de consum superiors a les noies en cinc punts percentuals (el 27% dels nois i el 22% de les noies ha consumit aquesta substància en l'últim any) per tots els indicadors de consum.»

Efectes:

Els efectes són immediats, poden durar una hora i varien segons la dosi i el tipus. Amb les dosis baixes pot produir una sensació de benestar, eufòria, creativitat, imaginació, taquicàrdia, sequedat de gola i boca, irritació dels ulls, dificultat en els processos mentals complexos, pèrdua de la memòria... Després li segueix una segona fase de depressió i somnolència que pot durar algunes hores. Amb dosis elevades pot provocar confusió i percepció alterada de la realitat i a llarg termini, desinterès pels estudis i el treball, problemes pulmonars i dependència psicològica. Cada vegada hi ha més joves ingressats als hospitals amb problemes molt greus de trastorns psicològics, ansietat, esquizofrènia i altres que marcaran la seva vida ja per sempre.

I digues-me, encara no en tens prou?

Free hugs és una iniciativa que nasqué en una ciutat d'Austràlia el 19 de maig de 2001. Jason G. Hunter, el fundador d'aquest col·lectiu, després de la mort de la seva mare i inspirat en la missió que aquesta dona desenvolupà durant tota la seva vida, decidí dedicar tot els temps que fos possible a repartir tot l'amor que té en el seu interior. Per poder repartir aquest amor, es basà en l'expressió més bàsica i al mateix temps més sincera: repartir abraçades pel carrer a tothom qui ho desitges. Armats amb un cartell on hi fica: FREE HUGS, van caminant pels carrers abraçant tota aquella gent que se'ls hi apropa a la recerca de calor humà. Aquesta iniciativa, com comenta el seu fundador en la pàgina web oficial: «és la iniciativa que promou els dos sentiments més humans, la felicitat i l'amor»

Aquesta campanya, ha crescut i s'ha popularitzar arran de penjar en la famosíssima pàgina youtube un vídeo amb el recull dels primers anys d'història. Amb tan sols un dia d'ésser penjat a aquesta web, el vídeo va ser vist 1.700.000 vegades i va rebre 7.000 comentaris. Avui en dia, després de vuit mesos de la seva publicació ha estat vist més de 11.000.000 de vegades. Les xifres parlen per si soles. Però no només això. Aquesta campanya autòctona d'Austràlia s'ha estat extenent per tot el món. Sense anar més lluny, la capital de Catalunya, ha viscut fa poc un episodi d'aquesta iniciativa. Durant el més de novembre, en diferents ocasions, s'han pogut veure per les Rambles de Barcelona i altres carrers cèntrics, aquests cartells. I si encara no n'hi ha prou, hi ha una altra iniciativa

que recull vídeos d'abraçades de tot el món per fer-ne un vídeo nou.

Arribats en aquest punt, i amb totes aquestes cartes a la mà, és molt difícil no entrar en valoracions sobre aquesta iniciativa. I de ben segur que totes elles seran molt diferents i justificades. La lluita titànica més ràpida que sorgeix és la lluita entre el dimoni i l'àngel. Sobre si aquesta iniciativa és una barbàrie, plena de males intencions i crec que no cal ser més explícit, o, si per contra, és l'últim intent d'un Déu que, si volta per algun lloc, encara no ha perdut la fe en els valors humans que hom ja fa temps que busca. Permeteu, doncs, que em posicioni a favor d'aquesta iniciativa i que cregui, amb tots respectes, que als detractors d'aquesta iniciativa no els aniria malament una mica d'amor provinent d'un ésser humà i no d'un bé material. L'home és un ésser social. Necessitat, ja sigui per instint o per cultura, d'un altre ésser humà amb qui poder relacionar-se. I aquestes relacions es basen en l'amor. O almenys aquesta seria la utopia. No pot viure una persona sense el contacte amb algú. Siguem sincers: a tots ens agrada que ens abracin, que ens acaricien i ens donin petons. I si al cap del dia contem les abraçades que ens donen potser ens en durem una sorpresa. Les abraçades no només haurien de venir de la parella de cadascú. Sinó des dels amics i companys. Necessitem aquest contacte. És com la nostra droga, com l'enzima que necessitem per poder fer reaccionar la resta del cos.

Jo mateix, no puc evitar emocionar-me cada cop que veig el vídeo. Veure tota aquella concentració de sentiments és inexplicable igual que ha de ser viure-ho en primera persona. És especialment significatiu quan una rodamóns, amb totes les seves penes, abraça en Jason G. Hunter. El somriure que se li dibuixa a la cara no té preu. La felicitat que envai aquella dona és difícil d'imaginar.

Insisteixo un cop més. Deixem una mica més lliures els nostres sentiments i tornem a viure amb una mica més d'amor o, almenys, de respecte. El motor que ens mou o, com ja he dit més amunt, ens hauria de moure. Podeu dir que somio, però com va dir John Lennon, no sóc l'únic.

Gerard Tresanchez

ENTREVISTA A JUAN CARLOS OLIVA:

1- Porta molts anys dedicant-se al futbol? Des de quina edat?

Oliva: Doncs sí, vaig començar a jugar als 9 anys, i com a entrenador n'hi porto 17.

2- L'any passat era entrenador de l' Alavès, un equip de primera divisió, com hi va arribar?

Oliva: Després d'estar molts anys. Primer de segon entrenador i després per problemes de l'equip vaig arribar a primer entrenador.

3- Com va ser l' experiència? Ens pot contar alguna anècdota?

Oliva: L' experiència va ser preciosa, per estar amb un equip de primera divisió.

Una anècdota pot ser, per exemple, que entres en un vestidor amb jugadors màxims i amb sous molt importants.

Vaig instaurar moltes perquè els jugadors no tenien molta disciplina i amb una setmana vam recaptar 3000€!!

4- Creu que tornarà a arribar a ser entrenador d'algun equip de primera?

Oliva: Sí, n'estic convençut.

5- Actualment, a partir de quina categoria considera vostè que es pot viure del futbol, ja sigui de jugador o bé d' entrenador?

Oliva: Doncs tant de jugador com d'entrenador a partir de 2ª divisió B, en el cas d'un jugador de 2ªB cobra des de 12.000€ fins a 36.000€ i d'entrenador de 2ªB des de 36.000€ fins a 100.000€.

6- En aquests moments, a part de ser professor a l'institut, es dedica a alguna cosa més?

Oliva: D'entrenador de l' Hospitalet de 2ªB

7- Vostè va arribar a ser jugador professional?

Oliva: No. Vaig arribar fins a 2ªB i era un temps que no era bo, i als 24 quan vaig acabar de fer la carrera d' INEF em vaig retirar per dedicar-me a ser entrenador que era el que de veritat m'agradava més i volia ser.

8- Si li proposessin d' entrenar un equip femení ho acceptaria?

Oliva: Sí, sense problemes però en el futbol femení no hi ha molt professional i també depèn del grau de compromís de la gent.

9- Quina perspectiva té de futur per a aquest any i els anys vinents?

Oliva: Tornar a ser entrenador de 1ª divisió.

Moltes gràcies per la seva amabilitat i li desitgem molts èxits en el seu futur.

Beatriu Campos

Elisabeth Porqueres

NOTÍCIA D'ÚLTIMA HORA

L'alumna de segon d'ESO del nostre centre Cristina Prim Carol ha obtingut un dels premis del 30è concurs de redacció en català que organitza la Coca Cola.

La redacció de la Cristina ha quedat entre les cinc primeres més valorades de tota la província de Lleida. El premi —que fins al moment del seu lliurament no sabrem en què consistirà— li serà entregat el dia 19 de maig a Port

Aventura, on els guanyadors estan convidats a passar tot el dia juntament amb els seus familiars i professors acompanyants.

Un cop superada aquesta primera fase, les redaccions guanyadores de cada província concorreran a un nou concurs a nivell de tot Catalunya. Cristina, et desitgem molta sort!!

Recordem que l'any 2004 un altre alumne de l'IES Joan Oró, l' Eric Miranda que actualment cursa 1r de batxillerat, va quedar primer en la fase provincial d'aquest mateix concurs.

EL TUNNING:

En el món dels cotxes, tuning vol dir personalització d'un vehicle a través de diferents modificacions, canvis exteriors de la carrosseria així interiors. Amb això es pretén aconseguir una originalitat del vehicle, apartant-se de l'aparença de sèrie i adaptant-lo al propi gust. Però la modificació de les característiques mecàniques i aparences no sempre estan homologats per circular legalment. Normalment el tuning es dona entre els joves.

A part que es modifiqui cada part del vehicle (capó, para-xocs, retrovisors, llantes, afegir-li alerons...)

també són importants els equips de música bastants potents.

El tuning a Espanya, s'ha desenvolupat de forma imparable, i això és degut a unes revistes anomenades: Top Tuning, Tuners, Auto Max, i sens dubte Maxi Tuning, la revista de més expansió a Espanya.

Tipus de tuning

Alguns tipus d'estils són:

RACING: origen del tuning. Aquests cotxes tenen una carrosseria molt preparada, normalment menys quilos dels que tenen de sèrie.

IMPORT: va sorgir al Japó, ja que els cotxes en aquest país es sobrepotenciaven moltíssim. Aquest estil es basa en la modificació tant del motor com de la carrosseria. En les preparacions del motor va-

rien des de portar un motor de sèrie fins uns que tenen 700 cv o 800 cv depenent dels preus d'aquell país o homologacions.

DUB: consisteix en un estil més popular, i consta de llantes de grans diàmetres, amb acabats cromats, suspensions pneumàtiques... i diversos elements que aconseguiran una personificació més brutal.

RAT: aquest estil és més recent en el nostre país, consisteix a envellir el seu vehicle, fent veure que està més descuidat, però això és l'aparença, ja que el motor està a límits insospitats.

També hi ha: **LOWRIDER**, **DUB TOYS**, **HOT ROD**, **EXTREME**, **CUSTOM**, **BARROCO**...

Cada cop hi ha més cotxes tuning circulant. Un inconvenient del tuning és que és molt car. Els joves aficionats treballen per poder tenir un cotxe espectacular i es gasten quasi tot el sou, fins i tot han d'esperar a tenir el sou de dos mesos per aconseguir la peça que desitgen.

Sara Camacho

QUÈ PASSA A L'IRAQ?

«Nova ofensiva insurgent». «Atemptat amb camió bomba al centre de Bagdad». «12 morts, d'entre ells 5 nens». «Esclata un cotxe bomba en una mesquita sunnita». «Comboi nord-americà atacat per la insurgència iraquiana»...

D'això i molt més, és del que es compon el vocabulari al qual ens estem acostumant, i al que no do-

nem gairebé importància (i en la majoria dels casos, ja ni ens impacta), ja que dia rere dia no parem de rebre titulars als mitjans de comunicació que ressalten la crítica situació a l'Iraq: país en conflicte. El nou teatre d'operacions dels exèrcits d'occident, des que l'any 2003 s'inicià la invasió en l'anomenada Segona Guerra del Golf Pèrsic i que ja arrossega a més de tres milers de soldats de la coalició caiguts en aquest cruel i perillós

escenari.

Ens hi acabarem acostumant? S'iniciarà la tan temuda guerra civil, si no és que ja s'està desenvolupant? El que sí és clar és que podríem acabar veient un segon Vietnam televisat des dels nostres menjadors, mentre les baixes augmenten dia rere dia. Difícil problema per resoldre. Abans, però, de poder qüestionar-nos cap pregunta, us proposo una breu retrospectiva en la història d'aquest ric país, ara

per desgràcia en decadència.

L'Iraq, tal i com el coneixem avui en dia, nasqué en una època històrica en la qual, quasi la gran majoria de les fronteres es designaren a Europa. De fet, el mapa amb les delimitacions frontereres de l'actual Iraq el designà el 1922 un funcionari britànic. Però l'interès de l'Imperi Britànic a Mesopotàmia començà molt abans i està lligat a la seva situació geogràfica, geopolítica i econòmica (territori ric en or negre).

Com ja sabeu, la regió geogràfica ocupada actualment per l'Iraq, fou la llar de civilitzacions tan antigues com la mesopotàmica (entre d'altres), la influència cultural de les quals es deixà sentir en tota la regió; posteriorment, el territori fou envaït per diferents pobles, fins i tot els perses i àrabs.

La història moderna d'Iraq, però, s'inicia amb l'última fase de denominació de l'Imperi Otomà (durant el segle XIX): durant la 1ª Guerra Mundial, els otomans s'alinearen amb alemanys, cosa que provocà inexorablement la desintegració del seu imperi. La continuació d'aquest conflicte fou un joc de poder entre les potències vencedores, que desencadenà en el repartiment de l'orient Mitjà i el disseny d'algunes de les fronteres més conflictives d'avui en dia. L'acord conclogué amb França controlant el Líban, l'actual Síria i el nord de Mesopotàmia. Gran Bretanya mantingué la seva influència en les regions del sud amb Basora i Bagdad (a més a més de Palestina). La resta de la regió, havia d'estar constituïda sota una confederació d'Estats Àrabs (sota el control indirecte de

Gran Bretanya y França). Tot i els esforços britànics, això no acabà funcionant, ja que els àrabs del sud es rebel·laren, cosa que desencadenà una creixent opinió pública en contra del control britànic sobre l'Orient Mitjà.

Durant el 1921 ja, a la Conferèn-

cia d'El Cairo, Gran Bretanya ideà un pla que «alliberaria» d'aquesta pressió econòmica i donaria estabilitat a la zona. Iraq passaria a ser una monarquia, amb el rei Faisal al front. Tot i això, l'Iraq no aconseguí la independència oficialment fins l'any 1932.

Tot seguint la seva independència, es desencadenaren dues dècades d'insurreccions, cops d'Estat i rebel·lions internes (Kurds en aixecament permanent, així com els xiïtes i els assiris); totes elles sufocades per l'exèrcit. Anys després, durant el transcurs de l'any 1958, el rei Faisal II fou assassinat en un cop d'Estat, iniciant així una etapa de governs militars al país que continuà fins a les portes del segle XXI. El Partit Baas de Saddam Hussein s'imposà en un cop el 1968 i es col·locà al capdavant de l'Estat l'any 1979. A més a més d'aquest fets que mostren la inestabilitat política dels últims anys, els problemes de cohesió interna a l'Iraq han continuat fins al dia d'avui.

La història contemporània

d'aquest país és bastant coneguda, incloent-hi la sagnant repressió en contra dels kurds i xiïtes (contraris al règim dictatorial del Partit Baas, totalment sunnita). Durant l'agost de 1990, Iraq envaí Kuwait, però una coalició (liderada pels Estats Units) que actuà d'acord amb les resolucions de l'ONU, expulsà Iraq de Kuwait el febrer de 1991 durant el conflicte anomenat Guerra del Golf Pèrsic. Després d'aquest conflicte, l'ONU promulgà sancions sobre Iraq i activà el programa Petrol per Aliments en què es buscava el restabliment civil del poble iraquí. Temps després es descobrí una enrevessada trama entre els supervisors d'aquest pla de l'ONU i el govern de Saddamm, en què es desemmascarà que el dictador destinava el diner de la venda de petroli al seu enriquiment. Durant l'any 2002, Estats Units inicià globalment una campanya d'acusacions al règim iraquí (suposada existència d'armes de destrucció massiva, alliberament del poble, etc) i el 19 de març de 2003 els Estats Units (ajudats pel Regne Unit, Polònia, Austràlia, Itàlia i Espanya entre d'altres) iniciaren la invasió d'aquest país sense recolzament de l'ONU. Del 19 de març al 9 d'abril (conegut dia de la 'caiguda' de l'estàtua de Saddamm al centre de Bagdad) és tan sols el que dura l'avanç d'unes tropes molt efectives.

Posteriorment, s'han convocat eleccions i s'ha elegit un nou president. Ara per ara, la crueltat dels enfrontaments de què tant es parla, es refereix als tres Iraqs, tal i com se'ls anomena. Amb això m'estic referint al constant enfrontament

entre xiïtes (sud), sunnites (centre) i els kurds del nord. Aquest conflicte intern s'enduri i ho segueix fent, sempre essent pròxim a una guerra civil. A partir del febrer de l'any 2006.

Els kurds del nord, són musulmans i no àrabs. La seva pàtria és el Kurdistan (dividit entre Iran, Iraq, Síria i Turquia) i suposen un terç de la població.

Els xiïtes (del sud) són àrabs i musulmans, però d'una rama més connectada amb Iran. Iraq és la seva terra santa, i representen més de la meitat de la població iraquiana.

Per acabar, cal, remarcar la minoria sunnita, situada al centre del país. Controlaven i encara ho fan, quasi tots els càrrecs públics i centres de poder. El govern de

Saddam Hussein era totalment sunnita, suposada raó per la qual s'enfrontà amb Iran en la guerra Iran-Iraq de la dècada dels 80. També són àrabs i musulmans.

Aquesta ràpida explicació, us pot aclarir una mica més el panorama que es viu dia rere dia, en el qual (no ho oblidem) hi viuen milions de civils indefensos a l'espera d'una solució. L'exèrcit invasor (Coalició Occidental), és considerat com un enemic tant per civils, com per extremistes, a més a més de per la insurgència. Això el desbanca de la seva funció defensora del poble, ja que aquest no creu que l'exèrcit estranger suposi una solució correcta. Els Estats Units o qualsevol país occidental no estan preparats per a combatre una guerra en la qual l'enemic el for-

men homes desesperats (i no soldats). Una guerra on els valors es perden i on la importància no són els combats, sinó morir per acabar amb els invasors, de la manera que sigui. Els analistes, però, creuen que l'estabilitat només arribarà a l'Iraq de la mà d'una reconfiguració de les seves fronteres (tenint en compte les diferències culturals i històriques dels seus pobles).

S'haurà d'esperar al canvi de govern als Estats Units, i a que més països s'animin en la retirada de les seves tropes d'aquest cru escenari que només comporta despeses innecessàries i pèrdues humanes. Esperem una solució propera.

Oriol de la Sierra

ANEM A FER UN VIATGE

Anem a fer un viatge. Un petit viatge per un món fascinant i salvatge al mateix temps. Un món que, per bé o malament, ha transformat la societat totalment. A nivell quotidià és molt complicat imaginar-se un món sense ella, la televisió. No entrarem, en aquest viatge commovedor, a valorar sobre si la programació actual és com una gran bomba nuclear o no, per que penso que està força clar. Però entre mig de tota la immundícia putrefacta i corrosiva que desfà el cervell convertint-te en algú sense criteri, hi ha pinzellades que mantenen, tan bé com poden, una salut i un estat cada cop més elevat. Estem parlant de les anomenades sèries televisives, un dels pocs vestigis de qualitat i d'entreteniment que encara manté aquella odiosa caixa tonta.

Així que agafem la motxilla i comencem a omplir-la. Però amb una gran condició, i és que només l'omplirem de dues classes de sèries que són les que, al mateix temps s'emeten per les nostres cadenes. A aquest equip de supervivència li sumem una mica de crítica constructiva, de valoració i de comparació entre elles. Per acabar-ho de guarnir tot, li donem un enfocament crític i de reconeixement als mèrits oportuns. Tot aquest còctel de supervivència ens permet entrar d'un cop per tots dins d'aquest viatge.

Hi ha un fet objectiu: les sèries que s'emeten actualment només tenen dos orígens: sèries procedents dels USA, o sèries autòctones del nostre país. Cal apuntar

que, les telenovelles sud-americanes són això: telenovelles. Així que fixem-nos en la classe de sèries que hi ha i en la seva història. Tradicionalment –parlem de fa un 8 anys- el mercat de sèries era un imperi espanyol. Totes les sèries eren produïdes i dissenyades aquí. Això, provocava una monotonia en les trames argumentals i en la varietat d'actors. Com aquestes sèries arquetípiques funcionaven, els creadors no experimentaven amb nous conflictes i no buscaven cap tipus d'originalitat. D'aquesta forma, la clàssica sèrie espanyola consta de diferents passos:

1- Primer de tot agafem una professió. Segui la que sigui ja que totes estan explotades: Periodista, Hospital central, El comisario, Querido Maestro, Bomberos, Farmacia de guardia i un llarg etcètera.

2- El següent pas és seleccionar un personatge principal d'allò més encantador. Ha de ser extremadament bona persona. A partir d'això, es crea un boig entramat de nòvios, exnòvios, cunyats, companys de feina, fills d'amics i totes les relacions surrealistes que us pugueu imaginar.

3- Per acabar, i a causa de la falta de personalitat dels creadors i guionistes, es va adaptant el guió a les exigències o gustos dels consumidors, els espectadors, nosaltres. Sempre que la sèrie tingui èxit.

4- Només queda vendre la sèrie, allargar-la una vegada i una altra fins que, al final, només quedi un o dos personatges dels 20 inicials.

El problema, és que aquest sistema està més que obsolet. Estem cansats d'empassar-nos sempre aquest esquema. Cada cop tenen menys èxit. I aquí, és on entra el gran productor mundial de sèries. Qui governa ara el mercat. Qui exporta a més països les seves sèries. Els USA. Cada cop és més comú veure sèries americanes a les nostres televisions i si, ho pensem freda-

ment i som sincers, segur que us surten més noms de sèries americanes que no pas catalanes o espanyoles. SI ho voleu comprovar, deixeu 2 minuts la lectura i reflexioneu-hi.

Gerard Tresanchez

SALVADOR PUIG ANTICH

El protagonista de la pel·lícula Daniel Brühl

El dilluns 11 de juliol va començar el rodatge de *Salvador* (Puig Antich), pel·lícula produïda per Mediapro i dirigida per Manuel Hueriga.

Compta amb un extens repartiment en què hi figuren 85 actors i a la qual hi ha noms com: Daniel Brühl, que interpreta a Salvador Puig Antich; Tristán Ulloa, que dona vida al seu advocat; Leonardo Sbaraglia, en el paper de funcionari de presons; Leonor Watling és el gran amor de Salvador; i Ingrid Rúbio, la seva darrera xicota. Junt a ells també destaquen actors com: Celso Bugallo, Bea Segura, Joaquim Climent, Antonio Dechent, Carlos Fuentes, Joel Joan, Marc Rodríguez, Biel Duran, Aida Folch, Olalla Escribano i Carlota Olcina.

A principis dels anys setanta, el MIL, un grup d'esquerres format per un grapat de militants espanyols i francesos molt joves, porta de cap a la policia al cometre diversos atracaments a Catalunya amb l'objectiu d'aconseguir diners per donar suport als sectors més combatius del moviment obrer.

En un primer moment, l'èxit de les seves accions espectaculars, provocadores i irreverents, proporciona

als joves del MIL una sensació d'invulnerabilitat que acaba bruscament el setembre de 1973, quan efectius de la *Brigada Político-Social* paren una trampa a dos dels seus militants. En el transcurs de la seva detenció es produeix un confús tiroteig en el qual mor un jove inspector de policia.

Salvador Puig Antich resulta greument ferit i, després de passar per l'hospital, ingressa a la presó Model de Barcelona, a l'espera d'un consell de guerra.

A partir d'aquest moment, tant les germanes com els seus advocats inicien, davant la indiferència general, una cursa contrarellotge per salvar la vida al jove activista.

Però el 20 de desembre de 1973 es produeix un atemptat d'ETA contra el president del govern franquista, l'almirall Carrero Blanco i, Salvador Puig Antich esdevindrà el cap de turc que un sector del règim franquista reclama.

El consell de guerra contra Puig Antich és una farsa i el jove Salvador és condemnat a mort.

Malgrat tots els intents per salvar-lo, fins i tot una improbable i rocambolesca fuga, resultaran inútils i el 2 de març de 1974, Puig Antich és executat mitjançant el «garrot vil».

La seva mort tràgica i cruel deixa una gran empremta, durant anys, a tota una generació que encara es pregunta si va poder fer quelcom per evitar una execució tan terrible com inútil.

Opinió personal: Acaba la pel·lícula i ningú es mou de la sala ni bada boca. Crec que el més colpidor de tot és saber que, a més a més, Puig Antich no va morir a l'acte.

Sandra Pérez

Diversos fotogrames del film

QUÈ PENSEN ELS JOVES?

Aquest article està basat en les conclusions que traïem a partir de la següent enquesta:

La moda

1. Creus que la roba esdevé una identitat?
2. Amb quin tipus d'estil de vestir t'identifiques?
3. Creus que la manera de vestir està lligada amb la manera de pensar, ambient...?
4. Portes complements a l'hora de vestir? Quins?
5. Cada quant temps vas a comprar-te roba?
6. Gastes molt?
7. Què és un pijo per a tu?
8. Quin creus que és l'estil urbà que més es porta?
9. Des de principis de segle XX fins ara, s'han generalitzat tres grans tendències de cultures juvenils:
 - antiglobalització (música Manu Chao; neohippisme a la moda).
 - cultura de ball. Moviment «fiestero» (música techno, Sónar, les raves...).
 - difusió d'internet (ciberpunks i hackers).
10. Creus que tots els joves hauríem de tenir la mateixa moda?

Som dues alumnes de primer de batxillerat que ens hem interessat a realitzar una enquesta per conèixer i saber què en pensen els joves d'entre 16 a 18 anys de la moda, de la manera de divertir-se avui en dia, de les drogues i del sexe, de l'oci en general. Ens hem basat en aquests temes ja que creiem que són força interessants i són qüestions que ens perjudiquen o ens afecten dins l'etapa de l'adolescència. Creiem que ens provoquen curiositat, intriga... representen coses noves per a nosaltres.

Hem agafat una mostra de 100 joves que viuen a Lleida ciutat i pobles del voltant.

Endinsant-nos en les preguntes de l'enquesta, concretament a l'apartat de la moda hem fet 10 preguntes, de les quals els resultats han estat els següents:

Els joves d'entre 16 i 18 anys creuen que la roba de vestir esdevé una identitat. L'estil de vestir amb què més s'identifiquen tant nois com noies és amb el normal-pijo, seguit del pelao el hippie, el rastrero i finalment el punk. També els joves pensen que la manera de pensar està lligada amb la manera de vestir, no en tots els casos, n'hi ha que creuen que no, però en la gran majoria, quan parlem de complements de roba, ja sigui collars, polseres, fins a pircings, cinturons...

Drogues, Sexe i Diversió

1. T'agrada sortir de festa?
2. Cada quan surts?
3. Surts de festa perquè t'agrada, o perquè és el que fa tothom i si no t'avorreixes a casa...?
4. Consumeixes droga quan surts de festa?
5. Creus que t'ho passes millor amb elles?
6. Sabries aguantar tota la nit sense elles? O et railaries i marxaries més aviat cap a casa?
7. Els teus pares et diuen hora de tornar a casa?
8. Quina?
9. Si tornes a l'hora que vols; més o menys a quina hora acostumes arribar?
10. On acostumes anar quant surts de festa?
11. Quants diners et gastes aprox. cada cap de setmana?
12. T'has enamorat alguna vegada?
13. Has practicat sexe? En quina edat?
14. Fumes tabac? Des de quan?
15. Fumes porros?
16. Alguna vegada has consumit drogues sintètiques? Quines? Quan va ser la teva primera vegada?
17. Per a tu, en aquests moments aconseguir una droga illegal et seria: molt fàcil, fàcil, difícil o molt difícil?

podem dir que tant nois com noies en porten habitualment, sobretot les noies. Les noies van a comprar bastant sovint més que els nois, i a l'hora de gastar també son les que gasten més, entre 40 i 100 euros; els nois de 40 a 60 euros. Una de les preguntes que vam voler posar en la nostra enquesta i una de les més polèmiques, ha estat la de què creu que és o com designa la gent a un pijo, i la resposta majoritària ha estat com a persona que vesteix de marca, evidentment, no com a persona que es gasta molts diners a l'hora de comprar roba.

Una qüestió que també hem volgut posar en aquest apartat ha estat la cultura que es reflecteix en els temes de moviment social juvenil, festes... relacionades amb estil o grups segons la música. La que ha estat capdavantera ha estat la cultura de ball com el sónar, les raves, el techno..., seguint de l'antiglobalització (cultura manu chao, neohippisme) i la difusió d'internet (freakies, jakers, ciberpunks). I per acabar l'última pregunta que vam voler fer va estar la de que si la gent creia que si tots els joves hauríem de tenir la mateixa moda; i com no, tots els joves van respondre que no, tothom ha d'anar vestit com vulgui i ser com vulgui i com li agradi no tots hem d'anar iguals.

Un altre apartat més seriós ha estat el de les drogues el sexe i la diversió de la gent jove d'avui en dia. Com ens divertim? Què fem? On anem? A qui no li agrada sortir de festa amb els amics? Entre els 16 i 18 anys tothom experimenta el que és sortir de casa, marxar a les discoteques, anar de festa en festa, en resum, no estar a casa i fer-ho i compartir-ho tot amb els amics.

A la nostra enquesta a l'hora de fer aquesta pregunta, la d'anar de festa, no hi ha hagut ningú que ens hagi respost que no li agradi. A tothom li agrada sortir de festa a la seva manera i amb els seus, amb la seva música i amb els seus hobbies compartits. Quan parlem de cada quan la gent surt de festa, podríem dir que als 16 anys, els joves acostumen a sortir cada dissabte, incloent algun divendres. Als 17 anys, els joves ja comencen a sortir més, cada divendres i cada dissabte. I després ja a partir dels 18 anys i 19, ja fan el que volen, surten cada dia, els caps de setmana i van a grans festes i concerts de més de dos dies.

Tothom surt de festa perquè li agrada, no perquè tothom ho faci i sigui una obligació. La gent que no surt es perquè no vol.

Una altra pregunta que hem volgut fer ficant-nos en el tema de les drogues ha estat la del consum. Per sobre de la mitjana dels percentatges, els joves d'entre 16 i 19 anys, tant siguin nois com noies diuen que consumeixen drogues. D'entre elles, les més consumides per noies de 16 anys han estat el cànnabis, el haixix, i fins i tot el speed. Pels nois de 16 anys el percentatge és més elevat, ja que el cànnabis, la cocaïna, el mdma i el speed, és més al seu abast. Als 17 anys hem vist com el consum de la noia ha augmentat una mica més, a un 60%, i d'entre les drogues més consumides hi ha sobretot el cànnabis i el haixix. Pel que fa als nois, l'excés de consum augmenta a un 65%, no gaire més elevat que el de les noies, però amb els consum de drogues més dures com es el speed. Ja entre els 18 i 19 anys el consum i els consumidors augmenta a un 70% de nois, i un 63% de noies i d'entre les drogues més consumides, a part de les drogues toves, són la cocaïna, el mdma i el speed. També hem vist que el LSD, ha tornat als nostres temps, i que com no, es una més entre d'altres drogues que es segueixen consumint a llarga durada sempre conservant la mateixa línia de consumidors.

La majoria de gent consumeix habitualment el cànnabis i el haixix, ja des dels 16 o 17 anys. D'altres drogues com són el speed, la cocaïna o el mdma, són consumides sobretot els caps de setmana.

Els joves afirmen que consumint drogues s'ho passen millor, però que sabrien aguantar sense elles, no es ratllarien i es quedarien a casa si no en tinguessin.

Per ara, els joves creuen que aconseguir drogues pot ésser fàcil, o fins i tot molt fàcil, ja que en tenen pel seus voltants, si volen.

La gran majoria diuen que fins als 16 anys els pares els diuen hora de tornar a casa, entre les 5 i les 6 del matí. No es fins a partir dels 17 que tornen a casa a l'hora que volen, que sol ser a les 7 o més.

Els nois i les noies d'avui en dia quan surten van als pubs o a les discoteques, d'altres pel carrer i fins i tot alguns tenen locals o munten festes a l'aire lliure en boscos o camps.

La mitjana de diners que acostumen a gastar els caps de setmana és d'entre 10 a 20 euros els joves de 16 a 17 anys, i més de 30 euros els de 18 i 19 anys. També hem pogut veure que els caps de setmana són els nois els que gasten més que les noies.

L'últim tema que hem volgut destacar a la nostra enquesta ha estat el tema de l'amor. Qui no s'ha enamorat mai de jove? O qui ha estat el noi o la noia de la classe que ens ha trencat el cor, o aquell que vam conèixer aquella nit de festa...? Doncs ho hem preguntat, com no, tots ens hem enamorat alguna vegada, volent o sense voler, però ens hem enamorat. Respecte al sexe, un tema important dintre de l'amor, podem dir que els joves l'experimenten a partir dels 17 anys, les noies, i els nois a partir dels 16.

Per acabar podem dir que una de les reflexions que hem pogut treure a partir d'aquesta enquesta ha estat que els joves d'entre 16 i 18, volen experimentar coses noves cada cop més aviat per tant això influeix en el fet que el consum de drogues creixi cada vegada més... entre edats inferiors a les de 10 anys enrere. I que tant el sexe com la diversió, ja que van relativament lligats, ocasionin més imprudències que afecten a molts joves adolescents i que també creixi el percentatge de descontrol en aquest sentit.

Donem gràcies a totes aquelles persones que han participat responnent les preguntes, o bé ajudant-nos fent enquestes o donant-nos sincerament les seves opinions.

Laura i Georgina

QUÈ ÉS FLAMENC?

El Flamenc és un art que es presenta en dues variants: Música i Ball. En la música, el Cant i la Guitarra ocupen el paper fonamental, encara que existeixen altres instruments (com la percussió) i acompanyaments (com els palmells) que generalment estan presents i juguen un paper molt important.

El Ball és molt expressiu i cada part del cos ha de moure's de forma coordinada: Els peus, les cames, els malucs, el tronc, els braços, les mans, els dits, els múscles, el cap... Per a aprendre flamenc, com en altres manifestacions artístiques, són necessaris dos ingredients: Ànima i tècnica, i això no resulta gens fàcil quan considerem que el Flamenc és molt ric i complicat. Es poden comptar més de 50 «Pals» del Flamenc. Cada «Pal» té el seu propi ritme, la seva pròpia harmonia i, en cas que sigui un pal ballable, cadascun tindrà una dansa diferent.

Per a simplificar, podríem agrupar els Pals en dos grups o estils:

1) *Flamenc Jondo* (= profund), un estil seriós que expressa sentiments profunds i amb freqüència tràgics. Aquí es tracten temes com l'amor, el desengany o la pena, i es balla amb una expressió molt profunda i intimista. És per això que és el més difícil de comprendre per a aquells que no estan iniciats en el flamenc, i es representa més freqüentment en cercles d'experts o en sales de teatre o concerts. Exemples de Jondo són: *Buleries*, *Farruca*, *Martinete*, *Minera*, *Petenera*, *Soleá* i *Templo*.

2) *Flamenc Fester* és un art més

alegre. Com la mateixa paraula ho diu, s'interpreta en les festes i celebracions a Andalusia. Els temes tractats són alegres, ja siguin sobre l'amor i els sentiments, ja siguin evocant llocs, festes i escenaris flamencs, o fins i tot de vegades còmics. Exemples del Flamenc Fes-

ter són: *les Sevillanes*, *la Rumba*, *els Tanguillos* i *les Alegries*.

Naturalment hi ha molts pals i moltes interpretacions que no són fàcilment catalogables. En qualsevol cas, el que sí és comú a tot el Flamenc és que és sentiment. I per a expressar dit sentiment, el Flamenc usa formes molt fortes, que generalment no deixen fred a ningú; un pot estimar o pot odiar el flamenc.

Història del Flamenc:

Sobre els seus orígens o influències, solament podem aventurar-nos, doncs la primera notícia escrita sobre el flamenc es troba

en 1774 en una de les Cartes Maruecas de Cadalso. L'única dada coneguda, per transmissió oral, és que es tracta d'un art molt antic i que troba el seu bressol a Andalusia, a la ribera del Guadalquivir. Curiosament a les ribes d'aquest riu, és on se situa la més antiga civilització Ibèrica, la dels Tartessos. Segons fonts històriques, gaudien d'una molt alta cultura, i eren molt aficionats a la música i al ball, encara que avui no coneixem com eren la seva música o el seu ball.

Una altra base sobre la qual no cap dubte, és que en el Flamenc trobem nombroses influències de cultures molt diverses. Això no és una sorpresa quan sabem que per aquesta terra van passar les més diverses civilitzacions i cultures. Fenicis, grecs, cartaginesos, romans, jueus, àrabs, gots i gitanos s'han anat durant segles assentat en aquesta terra, i amb seguretat aquestes influències han estat absorbides en la música i en el ball.

En escrits grecs trobem l'estil melismàtic com característica típica del cant del sud d'Espanya, aquest estil també el té avui el Flamenc. De l'època romana, trobem les ressenyes de Marcial i Juvenal sobre les Puellae Gaditanae, joves procedents de Gades, la colònia que van fundar els fenicis en el territori de la qual avui hi ha Cadis, ciutat que també tenia una cultura grega bastant assimilada. Aquestes ballarines, que formaven companyia amb músics acompanyants, van arribar a ser molt apreciades en l'aristocràcia i alta burgesia romana, que les contractaven com punt àlgid de les seves festes privades o

per a espectacles públics. Curiós és, que en els relleus, apareixen les Puellae Gaditanae amb castanyoles, i amb posicions de peus i de braços idèntiques a les del flamenc actual. Potser es tracti només d'una coincidència, o que aquesta manera de ballar era comuna a tota la conca del Mediterrani, i avui ho coneixem només del Flamenc.

Altres teories apunten que la Seguiriya, la Saeta i el Fandango troben el seu bressol amb la litúrgia semita. Aquestes són dades que avui no podem comprovar, no obstant això les semblances són evidents, com també ho escoltem en

altres pals, on les concordes ens recorden els alegres ritmes jueus.

Una altra influència que per evident no ha creat molta polèmica, és la que es remunta a l'Edat mitjana, en l'època de l'Espanya musulmana: La música Andalusi, resultant de la fusió de la musulmana procedent del nord d'Àfrica amb la cristiana i jueva, ja existents en la península.

La influència gitana la trobem tant en el ball com en la música. Alguns caràcters del ball són molt similars als de les regions asiàtiques de les quals procedeixen els gitanos. També els ritmes flamencs

no europeus tenen caràcters que avui només trobem en la música Índia. I d'aquesta manera podríem seguir aventurant-nos a apuntar les variades influències o orígens. Però en qualsevol cas, el que és evident, és que el Flamenc durant la seva llarga història ha estat permeable a les més variades influències, i que és tan pur com mestís.

Els artistes més coneguts en aquests moments:

Guitarra

Paco de Lucía, Víctor Monge «Serranito», Bruno Pedros, Paco Peña, Tomatito, Vicente Amigo Cante

El Cabrero, Juan Peña «El Lebrijano», Enrique Morente, Carmen Linares, Diego «El Cigala» Baile

Carmen Amaya, Antonio Canales, Cristina Hoyos, Antonio Gades, Joaquín Cortés

Elisabeth Porqueres
Sara Camacho

LA INESTABLE 21

Lleida, encara que no ho sembli, és una ciutat amb molta tradició dramàtica. Són moltes les companyies teatrals que tenen projecció autonòmica i inclús estatal. Una d'aquestes companyies, *La Inestable 21*, és un pèl diferent a la resta.

La Inestable 21 és la companyia juvenil de l'Aula municipal de teatre de Lleida. Aquesta es va formar fa uns 5 anys amb d'intenció d'aproximar els alumnes de l'aula al món professional del teatre i, també, per poder observar el funcionament d'una companyia teatral. Una característica molt especial que s'ha de destacar és que, valgui la redundància, es 100% inestable. Cada any canvien els seus integrants, tant els actors com el direc-

tor. Val a dir que alguns repeteixen però tot i els canvis, l'esperit de la inestable es va heretant en cada nou grup. Per poder-hi accedir s'han de complir diversos requisits:

- Haver cursat un taller quadri-mestral de teatre per a joves.
- Presentar-se a les proves i superar-les.
- Tenir menys de 18 anys en el moment que s'efectuen les proves.

Això, el que provoca, és que els seus actors siguin, generalment, menors d'edat i per tant actors no professionals. Aquest petit detall moltes vegades es converteix en font de crítica i atacs pejoratius; alguns certàmens consideren que, si no ets professional, no tens el «nivell» o la qualitat necessària. Fins i tot amb aquest handicap en contra, *La Inestable* s'ha anat obrint camí poc a poc i ha demostrat en nom-

brores ocasions el seu potencial competint en festivals de renom estatal.

L'espectacle *Ubush Emperador*, ha aconseguit nombrosos premis estatals competint amb companyies professionals i, fins i tot, ha actuat en la darrera Fira de teatre al carrer de Tàrraga. *La vida de Bràulio*, una altra obra, ha aconseguit quedar primera d'Espanya als *Premis Buero* de teatre juvenil.

Els diferents espectacles que ha realitzat la companyia en la seva història són: *La inestable 21*, *El club dels poetes morts*, *Maxi*, *Ubush emperador*, *La vida de Bràulio* i *Urfaust*. Actualment es representa *Urfaust*, ha estat representada en teatres com Irún, País Basc o inclús Andorra.

Gerard Tresanchez

UN COP D'ULL AL PASSAT

L'institut està en una etapa de canvi. Qualsevol persona que porti aquí més d'un parell d'anys se'n pot adonar. Canvis en la junta directiva, jubilació d'alguns professors, reducció de plantilles i ampliacions de cicles formatius. Sens dubte, aquestes modificacions s'han fet visibles hi ha modificat transformat l'institut. Lluny de valorar i criticar aquest canvis, crec que és de justícia fer un petit recordatori a noms propis que han marcat el rumb d'aquest institut i que, a tots aquells que els vàrem conèixer, no ens han deixat indiferents. Sempre dic que, el que més m'agrada d'aquest institut és l'equip humà de professors. I no tinc cap problema de confessar-ho públicament ja que no és res que m'avergonyeixi. Per això, com deia abans, és el moment de recordar les figures d'un passat pròxim que han construït els fonaments sobre els quals s'està construint el «nou institut».

El primer nom propi que s'ha de destacar és el de l' antic director, en Josep Felis, que, desgraciada-

ment, ja no és en aquest institut. La seva labor al capdavant de l' anterior junta directiva durant sis anys, fou excel·lent. La seva proximitat amb el consell escolar, amb els alumnes i les famílies, així com la seva gran capacitat d'oratória i, per què no dir-ho, la seva intel·ligència, marcaren el procés de realçament d'aquest institut. Però el més important és que, per sobre de la figura del director, hi havia una persona extremadament propera.

Tampoc no hem d'oblidar la resta de la junta directiva que l'acompanyava. En especial, s'ha de destacar la labor d'en Fèlix Ipiéns, antic secretari del centre. Ell, aconseguí una gestió econòmica impecable. Realça els comptes del institut amb una transparència absoluta i, per què no dir-ho, amb una demostració de números digna d'un gran matemàtic. Altres noms propis d'aquell període foren Pilar Domènech, Maria Puig i Trini Castilla, que sens dubte ajudaren molt a marcar la direcció del centre durant aquells anys i que dedicaren moltes hores del seu temps.

M'agradaria també fer un petit

recordatori més a tres professors que ens han abandonat aquest darrer any. Però no per causes d'edat sinó de reducció de plantilla. I això, és una cosa, que és força dura. La seva dedicació tant en horari escolar com extraescolar amb classes i pràctiques de reforç era constant. No es tracta de fer la pilota o d'exagerar les seves accions. Simplement de dir les coses pel seu nom. Ells, si haguessin pogut elegir, s'haguessin quedat. Ells eren: Miquel Bertran, Cristina Banllés i Carles Badia.

És important saber on estem. Però més important encara és saber com hi hem arribat. No es poden amagar ni oblidar les accions d'altres persones. S'han d'atorgar els mèrits a aquells que se'ls mereixen. Tots ells, van ser persones que van lluitar molt per l'institut. Que van dedicar-li moltes hores perquè estimaven aquest centre. El mínim que es mereixen és un reconeixement i almenys uns minuts per pensar en ells.

Gerard Tresanchez

MODENA CITY RAMBLERS

Per desgràcia, molts grups de música no tenen l'oportunitat de difondre la seva música fora del seu país i donar a conèixer un so diferent del que estem acostumats. És el cas d'aquest grup italià format per 8 membres que fa més d'una dècada que regala la seva música a la societat italiana.

Modena City Ramblers és, en el seu origen, un grup de folk irlandès influenciat per la tradició italiana i també pel folk autòcton del nord d'Itàlia. Concretament són de Modena una ciutat a prop de Bolònia. Entre les seves cançons trobem una àmplia oferta d'estils, fusions i lletres que demostren la gran versatilitat d'aquest grup. En els tretze discs que han publicat des de la seva formació l'any 1993, han creat cançons de totes les classes possibles dins

del seu corrent. Podem trobar-hi cançons reivindicatives de caire social, versions de cançons tradicionals i un apartat considerable de cançons partisans. Aquestes últimes, eren cançons que cantaven als soldats que anaven a lluitar contra les tropes nazis en la Segona Guerra Mundial.

Gerard Tresanchez

CIRQUE DU SOLEIL

L'any 1984 nasqué a Québec, Canada, un somni, una il·lusió, una nova forma de fer circ. Fa 23 anys, de les mans de Guy Labirté i Daniel Gauthier, es va reiventar el circ. Es va crear una nova forma d'expressió, un tipus d'espectacle nou. Es va crear una forma de transmetre els valors més clàssics del circ amb una visió contemporània i renovada. El 1984 va néixer el *Cirque du Soleil*, la companyia més important de circ que hi ha en l'actualitat.

És molt difícil transmetre l'essència del *Cirque du Soleil* a través del paper. Realment és un espectacle màgic que només es pot apreciar si el veus en directe. Quan estàs dins la Gran Chapiteau et traslades a un món nou i inexistent abans. Sota la gran carpa tot és possible. Entres en un món on les possibilitats són infinites i on qualsevol gest és elevat a una expressió màxima de sentiments i emocions. Tot és una gran dansa, una gran coreografia amb una complementació excel·lent entre llums i colors. Una magnificació de les capacitats hu-

manes que traslladen les habilitats a estadis superiors dins d'un clima de màxima senzillesa. Allò que fan, ratlla la línia de l'impossible i, el més sorprenent, és que sembla tan fàcil com respirar. Sense estar allí, davant de tots els artistes, percebem com flueix l'energia i vas deixant-te emportar pels aplaudiments cada dos minuts, és complicat entendre com de màgic és.

Tot i així, sempre es pot fer un esforç i analitzar d'una forma més objectiva què té d'especial aquest circ i, sens dubte, quina és la seva essència. L'essència que ha mogut tots els espectacles sempre ha estat la mateixa i és el que realment agrada la gent. Perquè *Cirque du Soleil* és una gran fusió de l'art circense amb l'art dramàtic en combinació amb una música excel·lent i pròpia, un efectes de llums espectaculars i una originalitat en el vestuari, en el maquillatge i en les màscares mai vista abans. També, i això és poc comú en el circ, els seus espectacles expliquen històries. No es limiten a fer un número i després un altre. No surt un home amb un micròfon i presenta la nova actuació que no té cap tipus de re-

lació amb les anteriors. No, ni molt menys. *Cirque du Soleil* explica sempre una història. Cada espectacle té una sèrie de personatges que són el fil conductor. Són els encarregats d'enllaçar un número amb el següent i de plasmar els sentiments que mouen cadascun d'ells. Aquest nexes són els que creen l'escenari, juntament amb tota la il·luminació i música i vestuari. Per descomptat que és un llenguatge molt més difícil de percebre i entendre. Es basa en simbolismes de totes les cultures, aprofitant que hi ha artistes de més de 25 països diferents, i en les emocions i sentiments com a vehicle transmissor.

Cirque du Soleil és una experiència única i impactant que no us deixarà indiferents. Us recomano de tot cor que aprofiteu les poques ocasions que visiten el nostre país per anar-lo a veure. Pròximament, *Alegria* tornarà a la ciutat de Gijón i per la Expo de Saragossa també ens visitarà un altre espectacle. Recentment, *Alegria* també ha estat a Barcelona.

Gerard Tresanchez

LA LLEI DEL TABAC

La nit de cap d'any del 2006-2007, ha estat marcada per l'entrada en vigor de la llei contra el tabac. Infringir aquesta llei comporta diferents multes, depenent de si són infraccions lleus (fumar en llocs prohibits, no senyalitzar degudament les zones destinades als fumadors o la venda de tabac a menors. Les multes van des de 30 euros fins a 600), greus (permetre fumar en llocs on estigui totalment prohibit, deixar que els menors d'edat comprin tabac en màquines expenedores o vendre paquets de menys de 20 cigarrets. Estan penades amb multes de 601 euros a 10000), o molt greus (publicitat o patrocini de productes de tabac en tots els mitjans, inclòs internet, amb l'excepció de les curses de motociclisme o fórmula 1. La multa per aquesta infracció pot arribar fins als 600000 euros).

Per llei, espais de menys de 100 metres quadrats

hauran d'escollir si s'hi pot fumar o no. Els de més de 100 metres, podran establir dues zones per separar els fumadors dels qui no tenen aquest vici.

La llei estatal promulgada pel Ministeri de Sanitat i Consum que actualitzava la normativa en matèria de publicitat, venda i consum de producte del tabac, reconeix que respirar l'aire contaminat pel fum de tabac pot provocar càncer i altres malalties greus i prohibeix fumar de manera general als llocs de treball i als espais públics tancats, centres docents, universitats i centres de recerca.

Nosaltres creiem que per una part està bé perquè així la gent no fumarà tant. Per l'altra banda també creiem que costarà una mica de conscienciar els fumadors i pensem que les multes són un mica exagerades.

Verònica Moreno
Beatriu Campos

EL TRIOMF DE LORENA

Lorena és una noia de Lleida que als seus vint anys ha passat de l'anonimat a ser coneguda, admirada i valorada per un públic de totes les edats que el 23 i el 24 de març de 2007 va omplir el pavelló Barris Nord i que omplirà de ben segur tots els espais en què es desenvolupi la seva gira per l'estat espanyol. Acompanyada, és clar, pels altres «triumfites».

Sens dubte Lorena es mereixia guanyar el concurs. La seva potent veu, la seva gràcia, el seu talent artístic i la seva bona imatge la convertien en la millor candidata a triomfar.

Però a part de totes aquestes qualitats, Lorena encara no ha perdut la senzillesa i simpatia que tants punts li han fet guanyar com a persona. Tant de bo els poders mediàtics no la facin canviar mai.

A finals de març surt el seu primer disc, el seu segon somni, després del de guanyar *Operación Triunfo*, esperem que sigui un èxit i l'encoratgi a continuar endavant.

Els redactors de l'*Ataràxia* li volem agrair que hagi volgut contestar-nos aquesta breu entrevista, trobant una mica de temps en la seva agenda que ja sabem que ara està molt carregada...

- Quin balanç pots fer de la teva estada a l'acadèmia?
Molt positiu, m'he emportat moltes coses bones d'allí.

- Amb quins companys t'has relacionat millor?
Amb el Jose Antonio i el Leo que han sigut el meu suport dins l'acadèmia.

- Com han estat els professors? Quins d'ells creus que són els més durs?
Per a mi tots han estat genials, potser el més dur era el Néstor, «he, he, he».

- Què és allò que més has trobat a faltar dins de l'acadèmia?
La família.

- Quan vas fer el primer càsting esperaves arribar fins aquí?
Doncs la veritat és que no m'ho havia imaginat mai.

- De tots els temes que t'ha tocat interpretar amb quin t'has trobat millor?
La de *Land of the 1000 Dances*.

- Et posaves nerviosa al moment de les nominacions? I què senties en saber que estaves dintre del grup dels favorits?
Doncs sí, era el moment més dur. Estar entre els favorits era el millor que em podia passar.

- Què t'han semblat els membres del jurat? Concretament què opines d'en Risto?
Bé, suposo que ell feia la seva feina i jo ho respecto.

- De tots els famosos que us han visitat, amb quin t'agradaria fer un duo?
Amb David Bisbal.

- Quin tipus de música t'agradaria incloure al teu primer disc? Perquè... creus que trauràs un primer disc no?
Sí sí, de fet ja l'estic acabant. I és un disc molt variat.

- Com creus que serà el teu futur com a cantant o tornant a treballar al ZARA?

Home, doncs espero que sigui cantant que és el meu somni.

- Què opines del presentador, Jesús Vázquez?

Que és maquiíssim, sobretot jo he estat molt bé amb ell perquè he tingut molt feeling amb ell a les gales.

- Com et vas sentir en la teva primera nominació?

Bé vaig pensar que algun dia havia de ser nominada jo també. Em va ajudar més encara.

- Pensaves que arribaries a la final? Estàs d'acord amb la puntuació del jurat?

Doncs no pensava arribar a la final. I jo crec que el jurat va fer la seva feina.

- Quin creus que és més divertit dels teus companys, o amb qui t'ho has passat millor?

Amb el Jose Antonio, el Jorge, el Leo, de tots m'emporto alguna cosa.

Lorena, tots els lleidatans i lleidatanes estem molt orgullosos de tu i et desitgem que arribis molt lluny i que siguis molt feliç fent la feina que més t'agrada.

Moltes gràcies.

Sara Camacho i Elisabeth Porqueres

Per la
Revista "Ataràxia"
del bon Oro
molt a l'eny

L I T E R A T U R A

Había una vez un viejo carbonero que vivía con su esposa, que era también viejísima. El viejo se llamaba Yoshiba y su esposa se llamaba Fumi. Los dos vivían en la isla sagrada de Mija Jivora, donde nadie tiene derecho a morir. Cuando una persona enferma la mandan a la isla vecina, y si por casualidad muere alguien sin síntomas, envían el cadáver a toda prisa a la otra ribera. La isla, la más pequeña de Japón, es también la más hermosa. Está cubierta de pinos y sauces, y en el centro se alza un hermoso y solemne templo, cuya puerta parece que se adentre en el mar. El mar es más azul y transparente de lo que se pueda imaginar, mientras que el aire es nítido y diáfano.

Los dos ancianos eran admirados por el resto de la aldea, que los respetaba por dos virtudes: su resignación y persistencia a la hora de aceptar y superar los avatares de la vida, y el amor mutuo que se habían profesado durante más de cincuenta años.

El suyo, como tantos otros en Japón, había sido un matrimonio concertado por sus padres. Fumi no había visto nunca a Yoshiba antes de la boda, y éste sólo la había entrevisto un par de veces a través de las cortinas, y se había quedado admirado por su rostro ovalado, la gentileza de su figura y la dulzura de su mirada. Desde el día del casamiento, la admiración y adoración fué mutua. Ambos disfrutaron de la alegría de su enlace que se multiplicó con creces con tres hermosos y fuertes hijos, pero ambos también se vieron sacudidos por la tristeza de perder a sus tres hijos, una noche de tormenta en el mar.

Aunque disimulaban ante sus vecinos, cuando estaban solos lloraban abrazados y secaban sus lágrimas en las mangas de sus kimonos. En el lugar central de la casa, construyeron un altar en memoria de sus hijos y cada noche llevaban ofrendas y rezaban ante él. Pero últimamente una nueva preocupación había devuelto la congoja a sus corazones. Ambos eran mayores y sabían que ya no les quedaba mucho tiempo pero Yoshiba se había convertido en las manos de su esposa y Fumi en sus ojos y sus pies, y no sabían como podrían superar la muerte de alguno de ellos. ¡Oh, si tuviésemos una larga vida por delante!

Una tarde, Yoshiba sintió la necesidad de volver a ver el lugar donde había trabajado durante más de cincuenta años. Pero al llegar al claro del bosque, y observar los árboles, tan conocidos como se dio cuenta de que había algo nuevo. Tantos años trabajando allí, y nunca se había fijado en que debajo del mayor árbol había un manantial de agua clara y cristalina, que al caer parecía cantar, y su crujido, como el de hojas de papel arrugadas, se mezclaba con el murmullo de las hojas al ser movidas por el susurro de la brisa al atardecer. Yoshiba sintió una terrible sed y se acercó a la fuente. Cogió un poco de agua y la bebió.

Al rozar sus labios, sintió la necesidad de beber más, pero al ir a cogerla observó su reflejo en el agua y vio que habían desaparecido las arrugas de su rostro, su pelo era otra vez una hermosa y negra cabellera, y su cuerpo parecía más vigoroso y fortalecido. Aquel agua tenía un poder misterioso que le había hecho rejuvenecer.

Entonces sintió la necesidad de ir corriendo a decírselo a su esposa. Cuando Fumi lo vio llegar no reconoció aquel mozo que de pronto se acercaba a la casa, pero al estar junto a él observó sus ojos y lo reconoció. Cayó desmayada al recordar sus años de juventud, tal vez podrían volver a tener hijos y amortiguar así el dolor por sus seres perdidos. Yoshiba la levantó y le contó lo que había ocurrido en el bosque. Decidió que fuese por la mañana, porque ya era de noche y no deseaba que se perdiera.

A la mañana siguiente Fumi se fue al bosque. Yoshiba calculó dos horas, porque aunque a la ida tardaría más por su edad y la falta de fuerza, a la vuelta llegaría enseguida porque habría recuperado su juventud. Pero pasaron dos horas, y tres, y cuatro, y hasta cinco, por lo que Yoshiba empezó a preocuparse y decidió ir él mismo al bosque a buscar sus cosas. Cuando llegó al claro, vio la fuente, pero no encontró a nadie. Entre el murmullo de las hojas y el crujido del agua oyó un leve sonido, como el que hace cualquier cría de animal cuando está sólo. Se acercó a unas zarzas, se apartó, y encontró una pequeña criatura que le tendía los brazos. Al cojerla, reconoció la mirada. Era Fumi, que en su ansia de juventud había bebido demasiado agua, llegando así hasta su primera infancia. Yoshiba la ató a su espalda y se dirigió hacia casa. A partir de entonces, tendría que ser el padre de la que había sido la compañera.

Once upon a time, there was a child who lived in a village in the mountains. This child was very special and he had problems to have and meet friends. He loved playing the violin and painting the animals that he had seen. He also liked making cakes with her mother but he didn't like playing football with the other children who laughed at him every day.

Bruno, that was the name of the child, dreamt of going to the moon. For him, the moon was the most beautiful and mysterious thing that he had ever seen and he wanted to go there. Bruno thought about this every night. In his dream, he went to the summit of a mountain and then he stretched his arm to touch the moon.

One night, when Bruno was sleeping, her only friend, the moon, talked to him with the sweetest voice that he had ever heard:

— Hello Bruno! Do you know me?

— Yes, of course, I look at you every night, Bruno said.

— And me too. I have come to take you with me to my every day's voyage, said the moon.

Then, she took him to the sky. During the journey, Bruno and the moon played with the stars and the stars tickled them. How fun it was! After that, they hid in the clouds, but they went out very wet. And finally they played with a plane: Bruno and the moon wanted to catch the plane, but it was too difficult.

The next day, the moon took Bruno to his bed. But at the same time, all the people from the village were looking for Bruno. Some people were searching in the forest and others were searching in the village. Everybody was very worried, and, of course, his parents as well. The boys and the girls were very sorry that they had always laughed at him. They thought that perhaps he had gone because of them.

Everyone was very happy when they found Bruno in his bed. Bruno was also happy to see that all the village was worried about him. So, in some days, the children discovered how fantastic and special Bruno was. And he lived happily ever after.

Maria Ambrós i Andorrà
2n Bat, English

Mentre Ens Acomiadem

M'enfonso en la teva fascinant mirada
que s'ha engolit l'Univers sencer
la qual cosa li confereix
una dimensió tan infinita
que em captiva cada cop que em mires
amb la mateixa intensitat
amb què els estels brillen al cel.

És així com m'hipnotitzes
en el transcurs del nostre joc
de comunicació no verbal
on les normes ens arrossegueu cap a emocions
que s'instal·len a flor de pell
en els nostres cossos,
fent-los vibrar fins que s'adormen
amb la respiració acompassada
d'un món que balla al ritme de la nostra atracció.

Em sedueixes amb la destresa d'un mag
que impregna de màgia els meus somnis
mentre pronuncia encanteris d'amor
que acaronen els meus aïes.

Brillen els teus ulls de nen entremaliat,
quan em somrius, mentre marxés...

Maria Jesús Verdú Sacases

Sentiments

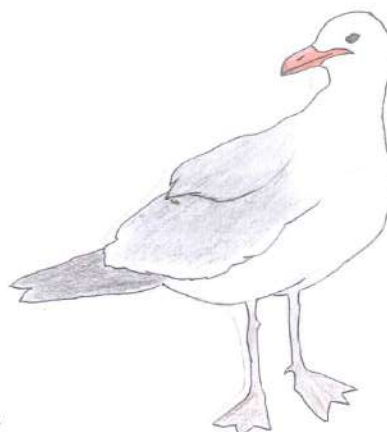
Les paraules s'escapen entre les gotes de pluja
Des de la boca dels àngels
A la recerca de l'amor que ens uneix.
Descobreixo cada racó del teu cos,
Cedida per la plenitud que l'omple,
Atreta per la bellesa de cada forma,
Empesa per la màgia amb què impregnes el meu entorn.
S'obre la flor tan lentament
Com la teva respiració pausada
En equilibri amb el batec del món
En harmonia amb la serenitat de la teva mirada.

Mª Jesús Verdú Sacases

Historia De Una Gaviota Y Del Gato Que Le Enseñó A Volar

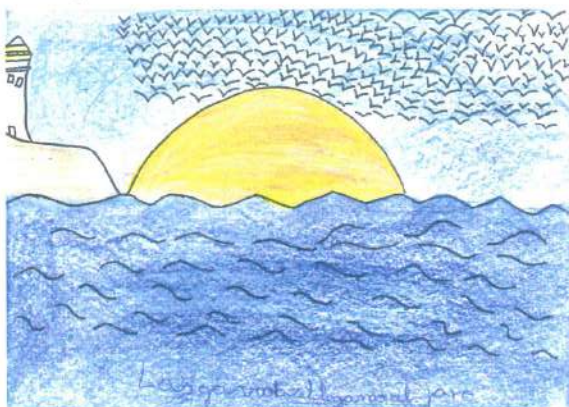
Interpretación visual hecha por los alumnos de segundo de ESO sobre varias escenas del argumento de la novela de Luis Sepúlveda «Historia de una gaviota y del gato que le enseñó a volar».

Tema principal: el hombre deteriora el medio ambiente y ello produce la muerte de seres vivos.

Alonso Sáenz Vega 2A

Los protagonistas de la novela: la gaviota Kengahy y Zorbas, el gato grande, negro y gordo.

0- Las gaviotas vuelan en bandadas sobre el océano.

1- La gaviota Kengahy baja al océano para comer arenques.

2- Zorbas, el gato negro en casa con su dueño.

3- La gaviota impregnada de petróleo llega al balcón de Zorbas.

4- Zorbas observa cómo el pollito sale del huevo.

5- Zorbas esconde el pollito entre las macetas del balcón.

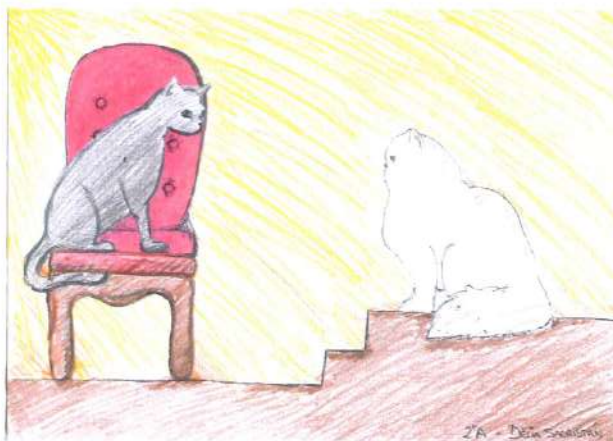
6- El bazar de Harry, establecimiento insólito, donde se reúnen los gatos, con Matías la mascota.

7- Los gatos deliberan cómo enseñar a volar a Afortunada.

8- Estrategia de Zorbas para entrar en casa del poeta: tocar el contrabajo.

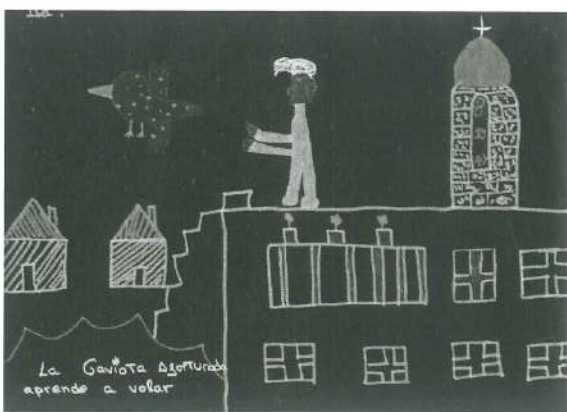

9- Zorbas maúlla con Bubulina para entrevistarse con su dueño, el poeta.

10- Zorbas y Bubulina con el poeta, él les ayudará para que Afortunada aprenda a volar.

11- Afortunada emprende el vuelo desde la torre de S. Miguel una noche lluviosa, en presencia de Zorbas y el poeta. Con el vuelo inicia el camino de su libertad. Se cumple así la tercera promesa de Zorbas. Afortunada ya es adulta y autónoma.

1r PREMI DE POESIA DE BATXILLERAT

Camins Glaçats

Caminen les teves petjades
Unes sobre les altres.
Primer són dues,
Ara ja són quatre.
Vull pensar, que aquest sentiment
Igual que aquest poema, igual que la meva ment
Veuran acabar aquesta època, i una de nova naixerà però
Crema el foc, i em crema de debò.
Dins uns camins glaçats
Caminen gent senzilla amb els punys aixecats.
A l'altra banda camins aparentment vius
De gent que viu i mor, sense sortir dels seus nius.
Quants van donar per nosaltres la vida,
Per aquells que obliden,
Que la lluita i l'amor són el dia a dia.
Aquells que tan sols ens miren i se'n riuen.
Continuem essent el que els polítics malceixen,
El que els capellans aborreixen,
Els qui no tenen pàtria ni bandera
Els que fan de la llibertat, la vida, l'única manera.
Recorda company, sempre val la pena caminar
Encara que estiguis sol i no sàpigues on anar
El present per mi mai no existeix
Sempre juga, s'escapa i s'evaeix.
Em fa veure una altra realitat
Que el futur aviat m'haurà descartat,
Acliques els ulls i penses en poesia,
T'adorms i inventes concretament un dia.
Poc a poc els tornes a obrir
Em fa por pensar-ho, però encara més dir
Que només ha estat una agradable sensació
El somnis han complert la seva funció.

1r PREMI PROSA BATXILLERAT

Quan Et Sentis De Marbre, Recorda Que Tens Un Amic

El vol de l'ocell era quasi imperceptible. Tot just el reflex de les seves plomes grises trencaven la monotonia obscura del cel. Era una nit fosca i lletja on la fredor era imperant. Els estels s'havien amagat i la lluna dormia dolçament tapada per l'immens llençol obscur. El vent bufava suaument agitant els arbres que emetien un so d'allò més tètric. Les fulles queien dansant una lenta melodia trista. Sense cap tipus de pressa per agitar-se sobre el paviment dur i agressiu; gèlid i càustic; artificial i repugnant. Tot i així, l'ambient era estranyament serè. Es respira una quietud tensa al cel. Una tranquil·litat suau i mimosa a un pèl de trencar-se i, amb ella, trencar-se aquest equilibri de

Mira'm company, en res no em puc concentrar,
Avui els meus ulls no es volen aclucar.
Fins i tot els somnis s'han negat
A donar-me un instant de pau i tranquil·litat.
Penseu i intenteu entendre
Que per la llibertat hem de prendre
Una mica de por i molt valor
En una mà l'espasa i en l'altra l'amor.
No es qüestió de modes, ni un joc d'atzar
Ningú no et governa, per ningú et deixes manar,
Tan sols a la llibertat saps escoltar
Però dels teus errors tan sols tu has de pagar.
Dolços i tendres en l'amor,
Però lluitant sense temor
Endavant i amb fervor
¡Vigila! No t'abandoni el valor...!!
Roig és el foc que pot desfer el gel,
Roig i sempre a l'esquerra, a la dreta la fel.

Lidia Mesegué

P R E M AGUSTÍ RICART S

sensacions. Era una nit curiosa, única i estranya. Tot estava capgirat. Era una d'aquelles nits en què l'alè es veu palpable amb els ulls. Una d'aquelles nits en què l'aire està tan carregat de sentiments que ens intoxica. Una d'aquelles nits que desperten la nostra part més humana. Una d'aquelles nits en què es fa massa pesat el nostre bloqueig emocional. Una d'aquelles nits en què tothom es refugia dins de quatre murs, fugint d'una petita mostra de natura viva i salvatge. Fugint d'allò de què formen part. Fugint de l'únic lligam important que ens queda. Separant-se de tot i quedant-se només amb el producte humà. Després són incapaces de sentir la pluja o el vent a la seva pròpia pell. Una nit desconeguda, ensopida, trista, avorrida, grisa, distant, misteriosa, estranya, tètrica, salvatge, violenta, dolorosa. Una nit de finals d'hivern on, l'ocell, era l'únic senyor del cel.

Ara, l'ocell reposava asserenat en un balcó d'un

primer pis. Era un balcó de padrina, d'aquells atapeïts de plantes verd fosc. Entremig de tot aquest fullatge, s'amagava el pardalet de plomes grises que mirava encuriós un desequilibri en l'ambient. Un espai que trencava l'esquema d'aquella nit tan especial. Això, és molt més fàcil de percebre per un animal, sempre més sensible a les intensitats d'energia; sempre més capaç de percebre la calor. I és que enmig d'aquest paisatge gèlid d'hivern, de carrers desèrtics i cel deshabitat, hi havia un microclima. Un petit microcosmos aïllat de tot el voltant. Una zona de gran intensitat on emocions molt vives i sentiments molt forts fluïen lliurement. Era una zona aïllada, inconscient del que es respirava al voltant. L'ocell s'ho mirava encuriós així que alçà el vol fins un arbre molt pròxim a l'escena. Només arribar-hi ho notà. Allí, no sabia per què, es sentí còmode, feliç. Notava que els seus problemes eren menys pesants. Sentia com la gana li fugia poc a poc. Com les forces li retornaven. Com la fatiga imperant en el mapa de la nit fugia. Com desapareixia qualsevol vestigi del dolor que arrossegava l'aire. Aquella parella el feien sentir molt a gust.

Portàvem molta estona parlant. De fet havíem estat tota la tarda junts i ja era fosca nit. Segurament, aquell de qui érem esclaus marcava ja la mitjanit. Però no m'importava. No hi havia res important el dia següent i era un moment massa excel·lent per trencar-lo. Ella i jo portàvem hores parlant. Havíem passat tota la tarda junts, en aquell racó de la ciutat, compartint moltíssimes coses. No solament les nostres experiències, els nostres manefleries o les nostres petites històries. No senyor. Estàvem compartint coses molt més intenses. Coses que sorgien de molt més endins. Uns sentiments molt profunds que brollaven sense control, en totes direccions. Estàvem compartint la nostra vida amb tota mena de detalls. Estàvem despullant la nostra ànima sense cap mena de complex ni de por. Estàvem traient el nostre jo més autèntic i més amagat i l'oferíem sense cap mena de pudor a un altra persona. Molt especial, sí. Però no deixava de ser un altre. Costa molt compartir amb algú el teu interior. Es necessita molta confiança. I allí estàvem, l'un al costat de l'altre. Trencant aquesta barrera psicològica. Saltant-nos aquests murs invisibles. Fent un pas junts molt important convençuts que el moment havia arribat.

Allí tots dos, l'un al costat de l'altre. Ho recordo perfectament. Recordo com t'explicava coses que no creia capaç de compartir amb ningú. Coses tan personals que ni jo mateix coneixia del tot bé. Racons del meu jo que vaig descobrir aquell mateix dia, allí, amb ella. I aquets acte em feia sentir especialment feliç. Embogia de felicitat. No importava cap problema personal. Cap tenia importància en aquell moment. Res d'això tenia lloc en mi. Totes les càrregues es tornaven

més lleugeres. No tenia cap racó pel dolor, doncs tots eren per omplir-los aquella tarda amb ella. Aquelles fantàstiques hores que no sé com agrair-li. Per haver-li pogut explicar tota la meva fastigosa vida mentre ella només feia que somriure i abraçar-me quan les llàgrimes em queien.

Realment no sé com explicar-ho. Em costa molt descriure una cosa així, amb paraules. No tot té un nom. Hi ha sensacions que només pots entendre quan les vius. Per això, ella és l'única capaç d'entendre-ho. Per què ella també ho va viure, amb mi, al meu costat. I s'ha de dir que ella també va despullar-se sencera. No va tenir cap inconvenient d'explicar-me els seus temors, de mostrar-me la seva sensibilitat, la seva inseguretat, la seva incapacitat d'enfrontar-se sola al món. Va confiar en mi. Va disposar en mi una part de les seves esperances. Em va regalar el tresor més gran que em podia donar. El més valuós que tenia i que ara també formava part de mi. I quan m'hagué mostrat tot això amb unes petites llàgrimes salades lliscant pel seu pòmul dolç, vaig ser jo qui li deixa la meva espatlla. I això em va fer sentir encara més bé i més a gust que quan jo vomitava penúries. El nostre lligam era únic. Una connexió molt especial i molt diferent a la resta. Després de les llàgrimes, em deixà conèixer la seva part més humana, més positiva, madura, sincera, coherent, atractiva, sensible, impactant, encisadora i carinyosa. Havíem entrat completament en aquest joc i no en volíem sortir. Vaig aprendre molt de ella aquella nit. Vaig apreciar molts matisos nous.

Vaig entendre que darrera aquella figura distant i freda, s'hi amagava l'ànima més sensible que he conegut mai. Vaig veure-hi un ésser angelical que havia caminat per un camí molt dur. Un ésser a qui l'hi costava molt regalar la seva confiança. Molt prudent amb la gent. Marcant sempre la distància necessària. Sabent en tot moment els límits que no s'han de sobrepassar. Una noia extremadament fidel als seus amics i totalment sincera amb ells. Entregada a ells. Disposada a sacrificar-se per ells malgrat que a simple cop d'ull semblava egoista, arrogant i prepotent. Res més lluny de la veritat. Qui creia això, és que no la coneixia bé. No coneixia l'amor incondicional que regalava a molt poques persones. Amor. Això és el que regnava dins seu i que al mateix temps tant li costava de pronunciar i mostrar. Això fa que, les poques vegades que pronuncia el mot «t'estimo» sigui tan especial. Quant sentiment hi havia dins seu, buscant una porta per on escapar. I en aquell moment, la porta era jo. Ningú pot imaginar-se la calor que aquells ulls foscos transmetien. Si algun cop m'he sentit estimat, aquest n'és un.

Així que, durant tota la conversa, l'amor, aquest sentiment que realment ens movia, era més fort que

mai. Sí, l'estimava i l'estimo molt. I sé que ella també a mi. No cal que m'ho digui. Ho sé simplement mirant-la als ulls i notant aquest canal de calor tan intens. L'estimo moltíssim i ho donaria tot per ella i aquest sentiment d'amor tan gran materialitzat en amistat m'encanta. Sí, puc dir sense por a equivocar-me que és la meua millor amiga i ho serà molt de temps. Bé, de fet és quelcom més profund que això. És aquella part del Tao que millor em complementa, amb qui em sento més a gust. I sé, i no cal que m'ho digui, que jo sóc quelcom similar per a ella. M'encanta aquesta relació. En certa manera sóc una addicta a ella. Sí, sé que sona molt malament però em refereixo que ella és un món preciós i només conec una petita part d'aquest món idíl·lic. Cada dia em delecta amb noves mostres inesperades del seu caràcter únic. Dins d'aquest microcosmos que som capaços de crear, viatgem a un altre món, el nostre món. I aquest món es diu amistat. Realment, tot això és possible per l'amistat. Vull creure fervorosament, que aquesta és la força més gran del món. Em nego a creure el contrari. Sé que la gent no pot creure's que tot això sigui únicament per amistat. Odio aquesta simplicitat en les persones. El món, no es mou a base de blanc i negre radicals i tancats. És en tota la gran tonalitat de grisos on hi ha la diversió i la varietat. S'ha de tenir present que dins de tot aquest mar de grisos, no hi ha cap barrera, només la nostra pròpia ment.

Passaven ja de la una. No volíem marxar, però els dos sabíem que havia de ser així. Ens alçàrem, ens miràrem i, incapaços de dir res, només poguérem abraçar-nos. Res més. Les llàgrimes queien dels quatre ulls. Però ja no eren llàgrimes d'amargor. No, ni molt menys. Aquestes eren de felicitat. Ens miràrem als ulls una bona estona. Sense dir res. L'energia no parava de fluir. Manteníem una conversa sense paraules. De cop, els nostres llavis es trobaren. S'acariciaren suament. Fou un bes curt però molt intens. Fou un petó estrany, únic. Era com una nota necessària per tancar bé aquella bonica història d'amics. De fet, un petó sempre és un final rodó. Després ens separàrem, somriguérem i ens soltàrem les mans. Cadascú inicià el seu camí cap a casa. Jo era feliç molt feliç. Perquè sabia que, per molt que hagués perdut pel camí, m'havia quedat amb el millor «premi». Vaig haver d'escollir i sóc feliç de l'elecció que vaig prendre. D'haver-la elegit a ella. No la canviaria per res del món.

L'ocell mirava encuriós com es separaven lentament. No entenia què havia passat. Simplement aquella calor enmig de la nit fosca s'havia fragmentat en dos i s'anava dissipant. Aquells dos punts d'energia s'allunyaven i tot i estar distants, seguien mantenint un fil d'unió invisible. Ja estaven molt lluny entre ells. De cop, una nova energia molt negativa, s'alçava en-

mig de la fosca. L'ocell, atret per aquella nova situació, arrencà el vol.

Ja era a prop de casa. Només necessitava donar la volta a la cantonada. Jo seguia en el meu món, tan feliç com 15 minuts enrere. Just en aquell moment, una mà em tocà l'espatlla. Quan em vaig girar, el vaig veure a ell. Estava encegat d'odi. No sabia perquè. Ell estava molt nerviós, i cada cop deia coses més incoherents. Deia mentides sobre mi. M'acusava de coses que jo no havia fet. Havia convertit suposicions i paranoies mentals en una part de la seva realitat subjectiva. Havia elevat a nivell de realitat un temor que tenia dins seu. La seva por i inseguretat l'havia ofuscat. El següent que vaig conèixer de ell, un dels meus millors amics, fou la força dels seus punys colpejant la meua cara. No podia creure-m'ho. Ell, amb qui tantes hores havia compartit, m'estava colpejant sense interrupció, i amb una ràbia desmesurada. Estava al terra, immòbil, sense poder fer res de res. No sabia què fer. No podia fer res. No podia reaccionar, no podia ni fugir. Només em restava fer de sac de boxa.

De cop va parar. Ja estava cansat. Abans de marxar, li quedaren forces per escopir-me a la cara i dir-me «Així aprendràs quin és el teu lloc, fill de puta». No entenia res. No havia fet res dolent aquella tarda. Només, compartir la meua amistat amb ella. I per un error de percepció, per una mala interpretació, ara jo jeia al terra destrossat, escopint sang de la meua boca. Era incapaç d'entendre que jo l'estimés a ella com una amiga. Era incapaç de comprendre que la meua posició era la de l'amic, no pas la del seu enamorat. No sabia com poder-li demostrar aquesta realitat. Per què era tan simple ell? És un error de percepció. Ell era el seu novio i jo el seu amic. Ell feia el seu paper i jo, el meu. I si jo la coneixia millor, si jo sabia més bé com es sentia i com era ella, és que ell havia comès algun error molt greu.

El meu cos estava trinxat, i la meua ànima també. Em vaig aixecar com vaig poder. Necessitava un refugi. Un lloc segur per asseure'm i assimilar-ho. Estava clar el meu destí. Tenia clar on anava el meu camí. Cap a casa seva. Ella era el meu refugi. Seria encara una nit molt llarga. No estava sol. Sabia que aquest cop no m'enfrontaria sol als meus problemes. Sabia perfectament que ella m'ajudaria amb tot. Vaig començar a arrossegar-me a la seva casa. A mig camí, just quant un ocell es plantà a la meua espatlla, em vaig començar a sentir bé. Com més a prop estava d'ella, millor em sentia. Menys pesant era la càrrega d'aquella nit tan estranya. El primer que vaig fer quan la vaig veure, fou abraçar-la i plorar.

Gerard Tresanchez

MI SEÑOR

Tu presencia está en esta tierra
y también en mis sueños,
pero no es uno cualquiera,
es ése en el que hago todos mis deseos:
Allí puedo hablarte,
y mientras escucho tus palabras en susurros
me das el privilegio de poder tocarte,
tus ojos que no son pequeños
me dan el permiso de poder abrazarte.
Y tus latidos del corazón que son tan puros
hacen que este sueño sea más bello que el propio arte,
y cuando escucho tus frases que son conjuros
recuerdo que sólo en fotografías puedo adorarte.
Tu mirada es aquella que me insta a besarte,
Pero como no puedo hacer nada, te envío con amor:
¡Te quiero mi señor!

Núria Prades

ACCÈSSIT DE PROSA DE
BATXILLERAT

Besado Por La Luna

(Fragments)

Siempre se ha creído que el Sol y la Luna son amantes que no se pueden ver, para su desgracia. Pero la equivocación es abismal, pues ellos son todo lo contrario. O por lo menos así fue hasta la generación 3949, cuando al fin la Luna abrió los ojos. Por desgracia, era demasiado tarde para corregir errores que le pasaron una grandiosa factura.

Cada cien años los planetas, satélites y estrellas se reunían en un banquete organizado para presentar a los que serían a partir de entonces el Sol y la Luna, pues los antiguos o morían o debían descansar. No sólo ellos, todos los miembros allí presentes lo hacían, pero esos dos casos eran especiales: con el ansia de tener el control completo en el planeta que iluminaban (la Tierra, que suficiente tenía con mitigar guerras en su ser como para pre-

ocuparse de aquello), luchaban siempre que encontraban la ocasión. Y quien ganase, desterraría al otro a vagar por la galaxia, destruiría el actual cosmos, llegaría al caos y organizaría a su modo las cosas. Así pues, llegó el día en que la estrella y el satélite serían sustituidos por sus descendientes, el Sol y la Luna número 3949.

Bajó del templo del Sol un chico de sonrisa risueña, ojos rojos como el mismísimo fuego de los volcanes y cabello dorado que obligaba a apartar la mirada de tanto que brillaba. Sus ropajes eran anaranjados y brillaban con fuerza propia, al igual que su dueño.

Por el templo opuesto descendió la luna, arrastrando sus largos y hermosos cabellos plateados. En su piel morena brillaban dos perlas negras. Sus ropajes eran de aspecto delicado, suaves y en vez de arrastrarse sobre el suelo, parecían flotar sobre él.

Aquella fue la primera vez que sus ojos se encontraron.

- He aquí el representante del Sol 3949, Soludieen —dijo el antiguo Sol, su padre.

- He aquí la representante de la Luna 3949, Yunalan —habló a su vez la antigua Luna, su madre.[...]

[...] - Ser besado por la Luna, y sin previo aviso, la besó. Tan estupefacta estaba Yunalan, que no se dio cuenta de que la vara se transformaba en espada. Eso ocurrió por el revuelo que tuvo en el interior ante aquel contacto que la asqueó, la turbó, que hizo que se sintiera... bien, a gusto. Y no se dio cuenta cuando para separarse de él, aunque en su interior todo le dijera que se dejase llevar, que lo abrazase y continuase con el beso, interpuso la vara, ora espada. Y se la clavó. Tan fuerte quiso golpearle que la clavó hasta el mango, salpicándolo todo con sangre, imprimiendo en el rostro del Sol una mueca de dolor y perplejidad. Sus labios se separaron, él resbaló por el arma.

- Ah... —dejó escapar como si no creyera su propia acción la chica.

- No quería... que te ensuciaras... Pero finalmente... has vencido...

—la vida se escapaba entre cada palabra, tosía sangre y el dolor era insufrible inclusive para una estrella. Su sangre dorada

resbalaba, manchaba y salpicaba.
 - No... —gimoteó— No, lo siento...
 Ahora que he comprendido... Yo...
 no, por favor... —las lágrimas
 caían por su rostro de tal manera
 que nada ni nadie parecía poder
 detenerlas. Hizo desaparecer la
 espada, se abalanzó sobre el cuerpo
 de Soludieen que ya desaparecía—
 No, no, no. No te mueras. Llamaré
 a Guscaldia para que te cure. No
 puedes dejarme sola, ahora que
 comprendo todo. Que las peleas por
 el poder no sirven, que el amor es
 lo más importante. El amor que me
 procesas... El amor que te tengo
 yo. No ahora, no te desvanescas...
 ¡¡¡Que venga alguien, por favor,
 ayuda!!! —gritó a la nada.
 - Me alegro... de saber tus...
 sentimientos.
 - No, no... espera... no te vayas...
 No quiero nada si tú no estás. Si
 desapareces, yo ta...
 - Shh... —Soludieen le puso un
 dedo en los labios para acallarla—
 Tú... vivirás. No ha llegado tu
 hora... Sólo te pido una cosa,
 mi amada Luna. —No hizo falta
 que explicara nada, ella lo sabía.
 Se inclinó y depositó un suave,

casto y corto beso en los labios
 del moribundo. Y sin que hubiese
 aviso oportuno, sin que ella pudiese
 hacer nada, sin que el poder de tan
 gran ser pudiese servir de nada, el
 dedo calló pesadamente al suelo,
 Soludieen cerró los ojos y en pocos
 instantes, desapareció en polvo
 dorado que subió al aire hasta
 llegar al templo del Sol.

De rodillas, y sin poder creer-
 se todas las cosas que acababa de
 descubrir, sin poder creerse que su
 mentor y el ser que había llegado a
 amar muriese a sus manos, Yuna-
 lan gritó con desesperación y lloró,
 lloró, lloró...

El templo de la Luna hubiese
 celebrado aquella victoria de no
 ser porque la Luna mintió diciendo
 que no había vencido, simplemen-
 te las cosas habían sucedido así.
 Además, estaba gravemente enfer-
 ma y todos sabían que aquella vez
 el Sol y la Luna serían reempla-
 zados muy pronto. Asimismo, Yuna-
 lan sentía que el vencedor era él,
 porque al fin había logrado que le
 besara, pero ella... había perdido.

Cuando alcanzó lo que de verdad
 necesitaba, se había deshecho de
 todo.

Por lo menos, le quedaba el co-
 nocimiento.

Desapareció semanas después
 cuando, arrastrada por la pena, se
 dejó morir.

No tardaron en ser nombrados
 los sucesores del Sol y la Luna, que
 eran más fuertes y más hermosos.
 Pero eran menos sabios. Por eso,
 al Sol y a la Luna número 3950 les
 costó una barbaridad comprender
 que estaban hechos el uno para el
 otro, y que se necesitaban con sen-
 tida pasión.

Y de esta manera, la falsa leyen-
 da se tornó verdadera. Cada eclipse
 solar o lunar que observéis, recor-
 dad que es un momento en el que
 el Sol y la Luna han coincidido en
 el templo de la Tierra, y que la tela
 que los separa al uno del otro se
 ha levantado, y sus manos se han
 buscado y encontrado por durante
 unos efímeros instantes.

Imma Ruíz

ACCÈSSIT PROSA D'ESO

El Mensaje (fragment)

Los rayos de sol penetraron en su
 habitación, un nuevo día había
 empezado, se levantó despacito y
 bostezó, se vistió y fue hacia la
 cocina, cogió un vaso de zumo y
 mientras se lo bebía mira el diario,
 levantó la vista y vio que eran
 las 11.23 de la mañana, recordó
 que las 11.30 había quedado con
 Irene en su portal, bebió el último
 sorbo de zumo y fue corriendo
 a buscarla. Cuando llegó ella ya
 estaba allí. Se besaron...
 -¿A dónde vamos?—pregunta
 ella.
 - A dónde quieras —contestó él.
 Irene se quedó pensativa y dijo el

primer lugar que se le ocurrió.

- Al parque.

Él dijo sí con la cabeza y suspiró.

-¿Que te pasa Mike? pregunta
 Irene.

- Nada —contestó con voz
 desanimada.

-¿Pretendes que me crea esa
 respuesta? —se quejó ella—
 ¿acaso no te fías de tu novia?

- No es nada, tampoco es eso
 —dijo un suspiro y continuó—
 simplemente que no encuentro
 mucho sentido a esta vida, es todo
 muy repetitivo, no sé...

- ¿Cómo que muy repetitivo?
 ¿Donde no encuentras sentido?

—volvió a quejarse— apenas
 tienes 24 años, eres un detective
 mediante conocido, tienes un
 apartamento para tí solo (además
 de la play station3) tienes una

novia que te quiere mucho. ¿Qué
 quieres más?

- No es eso —dijo Mike.

-¿Entonces? —volvió a preguntar
 Irene.

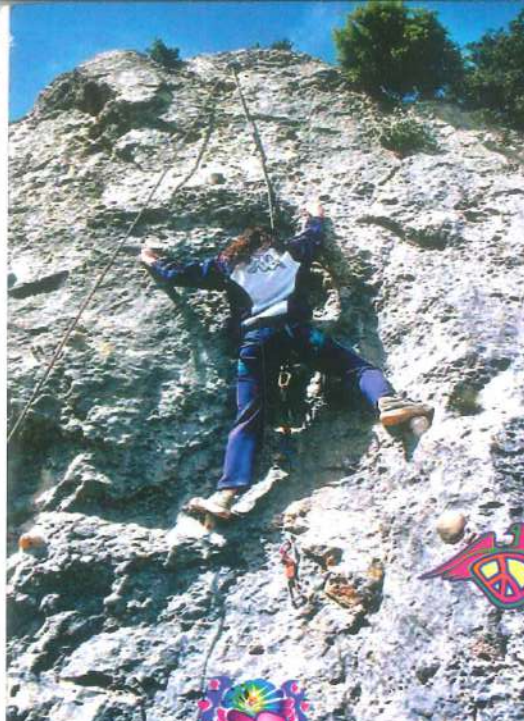
- Me siento inútil, es cierto que
 resuelvo casos unos detrás de
 otro y me ayudas pero aún no he
 encontrado el asesino de mi padre
 —explicó Mike.

- ¿Tan seguro estás de que no fue
 un accidente? —preguntó ella con
 voz triste.

- No, seguro —respondió con
 mucha seguridad.

- Sólo me dijiste que fue
 una explosión de gas, no sé
 exactamente lo que ocurrió,
 explícamelo a ver si puedo
 ayudarte —pidió Irene [...]

Ting Ting Qiu

INSTITUT D'ENSENYAMENT SECUNDARI

JOAN ORÓ

Ctra. Saragossa, km. 464,2 25194 Lleida
Tel. 973 268 399 fax 973 275 662
correu electrònic: iesjoanoro@xtec.cat
web: www.iesjoanoro.cat

